

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Ossenkop ; gang 5

Nr 2109

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 6 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

OSSENKOP: GANG 5

HOOFDSTUK I.

DE GEHEIMZINNIGE VERDWIJNING VAN EEN STER

De voertuigen hadden de grootste moeite, zich een weg te banen door de High-Road van Hollywood, tegen een uur of half negen van die warme avond, na een nog hetere dag.

De mensen stonden op sommige plekken zo dicht opeengepakt, dat de politie-agenten, rood, zwetend en vloekend de grootste moeite hadden, wat orde te scheppen in de chaos en het mogelijk te maken, dat de bezoekers van het «Crystal Palace» met hun auto's konden voorrijden en de glazen luifel bereiken,

waaronder men de geweldige vestibule kon betreden van een der nieuwste bioscopen in dit Mekka van de film.

Het geleet wel alsof geheel Hollywood aanwezig wilde zijn bij de première van «Zonden der Jeugd», een film die een vol jaar aan voorbereiding had gevergd en waarin niet minder dan drie sterren zouden optreden, waaronder de beroemde Emile Jannings de hoofdrol vervulde.

Een première van Paramount was nog altijd een gebeurtenis van betekenis, waarbij niemand wilde ontbreken.

Zoeven had zich reeds de auto van Jannings, zij het met grote moeite een weg kunnen banen door de menigte en de Germaanse reus had al vriendelijk gewuifd met een brede grijns op zijn vlezige wangen.

Daarbinnen was het reeds een geweldig gedrang van betalende bezoekers en reclamegasten, hoofdzakelijk gerecruteerd uit de gelederen der beroemde sterren van het witte doek, maar men zag er ook zeer bekende scenario-schrijvers, als Vicky Baum en Gravin von Harbou in de eerste gelederen, de laatste groot, rank, geheel in het zwart en sterk gedecolleteerd, met een opzienbarende parelsnoer om de hals.

Chaplin stond, melancholiek als altijd, zonder een spoor van een lach op zijn bleek gezicht en reeds bijna geheel grijs, met afwezige blik te praten met Greta Garbo, die met raadselachtige ogen, alsof zij in een droom leefde, uit de hoogte scheen neer te zien op de bezoekers, die haar passeerden.

Beiden stonden op de eerste treden van de monumentale trap, die naar de hoefijzer-vormige gaanderij voerde.

Er waren ook bekende regisseurs Lubitsch, von Sternheim, een paar Russen, in Europa zeer bekend, maar die hier alleen kwamen om eens wat rond te neuzen en een heel legertje schatrijke «fans» met welke eigenaardige naam men de frenetieke filmenthousiasten bestempelt.

De zaal was reeds bijna geheel gevuld en de gasten hadden zo goed als allen plaats genomen op de voor hen gereserveerde zetels, toen Loretta Young kwam aanzetten, zeer opvallend in een avondmantel van sneeuw wit satijn, ondanks de warmte afgezet met een rand van hermelijn, en een kraag, die tegen haar ranke hals opstond en het blonde hoofd uitstekend deed uitkomen.

Het leek wel alsof men op haar komst gewacht had, als op die van een koningin, want nauwelijks had zij plaatsge-

nomen, met een glimlach om haar mooie, rode lippen, of de lichten verduisterden, het werd geleidelijk volmaakt donker en de voorstelling nam een aanvang.

Het begon met een nieuwe klucht in twee bedrijven, een zogenaamde «two reels» met Buster Keaton in een der hoofdrollen. De klucht had een niet al te groot succes en mijnheer Beerman keek zuinig.

Hij had zich aan het einde van de middengang geplaatst, die dwars door de zaal liep, en nu en dan liep hij heen en weer, scherp luisterend naar de opmerkingen van het publiek. Mijnheer Beerman was namelijk een directeur, die zich daarom bekommerde, die er zelfs ernstig rekening mee hield.

Nadat de komiek met het houten gezicht was verdwenen, werd het even licht, toen werd het weer donker. Micky Mause van Walt Disney danste over het toneel en oogstte het gebruikelijke succes; er volgde toen een korte pauze, waarvan gebruik werd gemaakt om verversingen rond te dienen onder de eregasten, die met een vrij verveeld gezicht hun ijs en hun cubler begonnen te lepelen, of zich even op het ijzeren, grote buitenbalcon begaven, vanwaar men een groot deel van Hollywood kon overzien, teneinde een luchtje te scheppen, elkander te hekelen en te plagen of wat te flirten.

Na verloop van een kwartier ongeveer, weerklonk er een schril waarschuwingsbelletje, en de bezoekers verlieten traag het heerlijk koele balkon en gingen niet al te opgewekt weer de smoorhete zaal binnen, waar de ventilatoren vruchteloos streden tegen de oventemperatuur.

Weer werd het volkomen donker en toen zweeg iedereen, want «Zonden der Jeugd» had een aanvang genomen.

Garbo en Young, Jannings, Wallace Beery en nog andere beroemde sterren speelden er in mee.

En deze film was goed, ongetwijfeld, dat bemerkte zelfs dit verwende publiek onmiddellijk. De handeling, die tragisch genoeg was, zat volmaakt lo-

gisch in elkaar, de fotografie was uitstekend, de regie was buitengewoon pakkend, en de acteurs stelden elkander niet in de schaduw, zoals dikwijls gebeurt, maar vulden elkander aan en leverden een samenspel, waarop volstrekt niets viel aan te merken.

Na het vijfde tafereel, dat in ademloze spanning was gevolgd, werd het even licht, om de vermoeide ogen rust te geven, en het projectietoestel, zoals destijds gebruikelijk was, van een nieuwe filmspoel te kunnen voorzien.

En de heer, die naast Loretta Young had gezeten en die zijn mond had opengegaan om iets te zeggen, klapte hem verwonderd weer dicht, want de plaats naast hem was leeg. Loretta Young zat er niet meer.

De jonge salonleeuw, een tikje beleefd, wachtte tot zij zou terugkeren, maar het was opnieuw donker geworden en nog altijd was Loretta niet op haar plaats teruggekomen.

Hij keek nog een minuut of tien, met zijn aandacht elders, naar het verlichte scherm, waarop het tragische lot van Greta Garbo zich verder afwikkelde, maar toen stond hij op, stapte de kleine loge, die vier plaatsen had, uit en vond, niet zonder enige moeite, in de slechts door het weerkaatste licht van het doek verlichte zaal de uitgang.

Hij moest daarbij mijnheer Beerman passeren, meende hem flauwtjes te herkennen en vroeg in het langs gaan ongeduldig:

— Heb je Loretta niet gezien, Beerman? Ik kan me niet begrijpen waar ze zit!

— Wat is dat nu, mijn waarde heer Davy? Ik weet toch zeker dat ik u met Miss Young heb zien binnenkomen.

— Ze heeft ook al die tijd naast me gezeten, maar ik miste haar in de pauze van de grote film en ze is dus tijdens het eerste gedeelte opgestaan.

— Dan is ze misschien onwel geworden, opperde Beerman. Tegen deze verschrikkelijke hitte is niet te vechten, wat ik er ook aan doe. Ik zal eens zien...

Beerman had de jonge Andrew Davy onder een arm genomen, voerde hem

naar de tamelijk helder verlichte vestibule, en gaf hem daar over aan de zorgen van een garderobe-dame, die eens zou zien, of zij Miss Young niet zou kunnen vinden.

En het meisje ging zoeken op plaatsen, waar men een dame kan veronderstellen, die plotseling onwel is geworden.

Zij keerde terug met de boodschap, dat de beroemde artieste nergens te vinden was en toen meende Davy, die haar kende, dat ze plotseling ergens boos om was geworden, om een bagatel waarschijnlijk weer en geheel alleen was vertrokken, zonder hem zelfs te waarschuwen of ook maar aan te stoten.

Hij liet zich zijn hoed en jas geven in de vestiaire en was al bijna de hoofdingang uit, toen hem inviel, dat hij wel eens kon vragen of haar eigen goed nog in de vestiaire hing.

Hij had namelijk haar mantel, toen zij eenmaal gezeten waren, en de loge wat nauw bleek, terwijl de warmte verstikkend werd, door een der pages naar de vestiaire laten brengen. Hem wachtte daar een tweede verrassing van heel wat ernstiger aard; de wit satijnen mantel met hermelijn hing er nog op de kapstok, die hetzelfde nummer droeg als het ronde, benen plaatje in zijn vestzakje.

— Maar dan moet ze ook nog in het gebouw zijn! zei hij ongeduldig. Heb je goed gezocht, kindlief?

— In alle hoekjes en gaatjes, mijnheer Davy! zei de page, die hem zeer goed kende.

Davy wachtte nog een kwartier. Hij ging nogmaals de zaal binnen, taste zich een weg naar loge C, waar hij met Loretta gezeten had en bevond dat haar plaats nog altijd onbezet was.

Het was dus ook onmogelijk, dat zij een praatje was gaan maken met een vriendin in een andere loge, of meer naar voren in de zaal.

Maar zijn verbazing en zijn verontwaardiging werden bepaald tot onrust en angst, toen het plotseling, na het slot van de film, weer licht werd in de zaal, en hij haar nergens zag.

Davy was een niet al te snigger jongmens, hij had niet heel veel karakter, ook niet zeer veel wilskracht, maar op zijn manier hield hij zeer veel van de schone filmactrice, al wist hij zeer goed dat hij niet de enige was in haar gunst; hij kon niet nalaten zich daarom ook werkelijk angstig te maken, en begon met zijn dunne, hoge stem, boven het lawaai van het applaus uit, te schreeuwen:

— Miss Young! Miss Young is verdwenen!

Het werd plotseling zeer stil, en toen bulderde de stem van de heer Beerman door de ruime zaal:

— Als Miss Loretta Young in de zaal is, wil zij zich dan vertonen?

Het bleef stil! Men kon eerst nog geloven aan een tamelijk kinderachtige grap, van de grillige, verwende actrice, maar men begon er al anders over te denken, toen een doorzoeking van het gehele gebouw niets opleverde en toen eindelijk de achterzittenden in loge C verklaarden, dat zij Miss Young tijdens het tweede tafereel hadden zien opstaan, nogal plotseling, en een beetje onzeker lopend voorbij zien gaan.

Zij hadden eerst nog gedacht aan de mogelijkheid, dat zij een cocktail te veel had gedronken en er grinnikend en op fluisterende toon een opmerking over gewisseld.

Maar toen werd plots de onrust ontzettend, want een piccolo bij de deur, die nu pas van de zaak hoorde door het geschreeuw van zijn directeur, verklaarde pertinent, dat hij Miss Young, alleen

met haar hoed op, tussen twee in avond-toilet geklede heren het gebouw had zien verlaten. Zij scheen heel moeilijk te lopen, en de beide heren hadden haar ieder een arm gegeven.

De knaap had het zonderlinge stelletje nagekeken, totdat het met een grote, donkergekleurde auto was weggereeden.

Neen, wie de heren waren, wist hij niet, en evenmin had hij op het nummer van de auto gelet. De ene had een donkerbruine tint, dat was alles wat hij er van kon zeggen.

En niet zodra was dat bekend, of de ongerustheid sloeg over in bange vrees. Er kon niet langer aan getwijfeld worden: de jonge vrouw was het slachtoffer geworden van ontvoorders!

En hoezeer dit pessimisme gerechtvaardigd was, bleek reeds de volgende ochtend zeer vroeg, toen de jonge Davy bij zijn post, en na een zeer onrustige nacht te hebben doorgebracht, een lakoniek briefje vond van de volgende inhoud:

«Als de geruchten waarheid bevatten, Davy, ben jij de officiële beschermer van Loretta Young. Als je iets om haar geeft, zouden we je aanraden, zo gauw je maar kunt, honderdvijftigduizend dollar los te maken. We zullen je later berichten op welke wijze je dat geld moet betalen, om haar levend terug te krijgen. In je eigen belang raden wij je aan er geen politiezaak van te maken, want dat zou haar toestand kunnen verergeren. Wacht de volgende post af. De Blauwe Ster».

HOOFDSTUK II.

WAAR RAFFLES ZICH MET DE ZAAK BEMOEIT

Davy mocht dan zijn wie hij wilde, maar hij stelde wel degelijk onmiddellijk de politie in kennis met de ontvangst van dit dreigende briefje.

Hij had hiertoe verschillende redenen. Het is de vraag of de volgorde wel juist is, maar die redenen waren: vrees voor het leven van zijn vriendin, het volmaakte gemis aan lust honderdvijftigduizend dollar kwijt te raken en dan een gevoel van wraakzucht jegens de ontvoerders.

Het was wel duidelijk, dat die lieden met een zeldzame onbeschaamdheid te werk waren gegaan, vooral nadat nog pas kort geleden, door toedoen van een geheimzinnige vreemdeling, over wie de politie het stilzwijgen bewaarde, een dergelijke aanslag op niemand minder dan Clara Bow, jammerlijk mislukt was, een mislukking, die zelfs aan een half dozijn bandieten het leven had gekost, terwijl andere zware vrijheidsstraffen tegen zich zouden horen eisen, zodra het desbetreffende proces een aanvang nam.

Davy wist ook zeer goed, dat een zekere chef van de politie in die gehele zaak een hoogsteigenaardige rol had gespeeld, tenminste dat werd gefluisterd, ofschoon niemand er het fijne van scheen te weten, maar ook dit weerhield hem niet zijn chauffeur onmiddellijk te gelasten met de auto voor te komen, naar het Hoofdbureau van Politie te Hollywood te rijden en het briefje aan Commissaris Stanley te tonen. Deze was een breedgeschouderd man met een energiek gelaat en reeds spierwit haar.

Het briefje toonde volstrekt geen bijzondere eigenaardigheden. Het was op een nieuwe schrijfmachine getikt en de vulpen was er volmaakt vreemd aan gebleven. Ook wat de zogenaamde ondertekening betreft.

Stanley sloeg een paar malen, zonder een woord te zeggen, met een harde vuist op het blad van de schrijftafel, drukte toen op een belknop en gromde met zijn zware, diepe stem tot de binnentredende agent:

— Laat Hammond hier komen! Is hij al terug?

— Zoveen teruggekomen, chef. Geslapen heeft hij, geloof ik, niet.

— Hij kan later slapen! Schiet wat op!

De agent ging heen en Stanley wierp zich achterover in zijn lederen bureaustoel en zei op sombere toon, langs zijn bezoeker heen kijkend:

— Dat gaat een goed gangetje, mijnheer Davy. Wij worden tot spot van de gehele wereld, en toch vraag ik u eerlijk en in gemoede, wat kunnen wij tegen zulke ontvoeringen doen?

— Er zal wel niet veel tegen te doen zijn, mijnheer Stanley, maar men zou toch de ontvoerders kunnen opsporen en straffen! meende Davy bescheiden.

— Alsof dat zo gemakkelijk gaat! zei Stanley, zijn massieve schouders ophalend. Die kerels beschikken over middelen, waarvan u geen besef hebt. Hammond onderzoekt de zaak nu. Hij is onze chef-detective en heel intelligent. Maar ook hij erkent, dat hij van zoveel

brutaliteit nooit gehoord heeft! Hij heeft me al een en ander medegedeeld. Miss Young was immers volmaakt goed en gezond, toen zij met u naar de bioscoop ging?

— Fris als een hoentje, Commissaris!

— Ik heb de mensen, die in loge C achter u gezeten hebben, nog eens laten ondervragen, gisternacht nog, toen een ontvoering nog helemaal niet vaststond, en die zeggen duidelijk te hebben gezien dat zij onzeker liep, en met de linkerhand op het hart gedrukt. Had Miss Young een hartkwaal?

— Ze was sterk en gezond.

— Hebt u soms met iemand gesproken, nadat u het gebouw was binnengekomen?

— Zeker wel met vijftien of twintig mensen! En toen we zaten zijn er ook nog een paar mensen voorbij gekomen. Toen het donker werd, geloof ik, dat een heer even met haar sprak. Hij boog zich naar haar over. Natuurlijk heb ik hem niet herkend. Even later liep hij weer verder. Maar wat zou dat?

— Dat zou de mogelijkheid betekenen, dat die mijnheer haar een of andere injectie had toegebracht, waarvan de uitwerking pas een uur later merkbaar zou worden. Schrikt u daar maar niet van, die middelen worden wel vaker toegepast!

— En omdat ze wel vaker worden toegepast zou ik niet eens mogen schrikken, zei Davy met trillende stem.

— Maar hebt u dan van het opstaan niets gemerkt, mijn waarde heer? hernam de commissaris, terwijl hij de ander, niet zonder wantrouwen, met half dichtgeknepen ogen aankeek.

— Ik was te zeer verdiept in de film, commissaris, antwoordde Davy, en ik zie iets op uw gelaat, dat mij hoogst onaangenaam stemt. Ik ben gelukkig welgesteld, mijnheer, en ben dol op Loretta, en ik behoef gelukkig niet mijn toevlucht te nemen tot lage middelen, om mijn inkomen te vermeerderen.

— Jonge man, de tegenwoordige tijdsomstandigheden maken ongeveer alles mogelijk!

— Ook, mijnheer, dat Inspecteurs van Politie de medewerkers zijn van «kidnappers»! viel Davy uit, voor zijn doen zeer scherp. Ik behoef u zeker wel niet te herinneren aan wat er gefluisterd wordt in zake de aanslag op Clara Bow, die nog geen week geleden verrijdeld werd?

Het gesprek zou waarschijnlijk in een bepaalde ruzie ontaard zijn, als op dat ogenblik de deur niet was opengegaan, en een stem tamelijk toonloos, gevraagd had:

— Hebt u mij laten roepen, Chef?

Het was Hammond, de chef van de recherche-dienst, een kleine, vrij slordig geklede man, zo op het oog mager en onbeduidend, met een bleek, schijnbaar onnozel gezicht, maar dat hem juist zo bijzonder gevaarlijk maakte voor de boeven, want de kleine, slecht geklede man in zijn confectiepakje, beschikte over een schranderheid en een moed, die wedijveren kon met die van veel grotere en sterkere collega's.

Bert Hammond stond er voorts voor bekend, dat hij op verrassend doeltreffende wijze met zijn revolver wist om te gaan.

Zijn blik dwaalde een ogenblik van de commissaris naar Davy, terwijl hij bleef wachten op een antwoord.

Hij is dus de man, dacht Davy, die die nacht zo goed als niet geslapen had, omdat hij onderzoek had gedaan naar Loretta en een ware stroom van genegenheid ging van de schatrijke nietsdoener uit naar dat slordige, kleine mannetje met zijn scheefhangend colbert, zijn vuile nagels en zijn bleek mui-zengezicht.

— Ja, Hammond, ik moet je hebben, zei de commissaris. Zeker nog niets ontdekt?

— Niets! antwoordde Hammond lakonieuk.

— Deze heer is Andrew Davy, de vriend van de verdwenen dame. Ken je hem?

— Ik ken iedereen in Hollywood! antwoordde Hammond met zijn lijjige stem. Is er bericht van haar?

— Niet van haar, van de Blauwe Ster! Hier, lees maar!

De commissaris nam het briefje, dat Davy hem had laten lezen, van zijn schrijftafel en stak het Hammond toe, die naderbij was geslenterd, alsof de zaak hem eigenlijk niet raakte.

Hammond las het aandachtig door, kraste met zijn nagel over het papier, nam zijn kleine loupe uit zijn vestzakje, betuurde de letters, en zei toen, met een vingertop voorzichtig over een daarvan strijkend:

— Getikt op een blaadje uit een schoolschrift, waarschijnlijk bestemd voor schoonschrijven met ruitjes. De machine is denkkelijk nog zeer nieuw en er is getikt met een splinternieuw lint; de vette inkt kun je er, als het ware afscheppen! En een copieerlint nog wel. En dat is zowat alles wat ik ervan kan maken. Dit is natuurlijk een eerste waarschuwing, mijnheer Davy. Wat bent u eigenlijk van plan, als ik vragen mag? Gaat u afschrijven?

De vraag kwam onverwacht en Davy schrok er een beetje van. Hij was zeker niet beter of slechter dan het gemiddelde van zijn kaste, hij hield op zijn manier bijzonder veel van Loretta, maar hij was ook wraakzuchtig, en 150.000 dollar is zeer veel geld, zelfs voor iemand, die nog altijd een kapitaal heeft, dat hem het vierdubbele per jaar aan rente oplevert.

Het kwam er dan ook een beetje stotterend uit, toen hij bedremmeld antwoordde:

— Natuurlijk als het niet anders gaat, dan zou ik bereid zijn... Maar het is intussen... de heren zullen het volmondig toegeven... een verbazend hoog bedrag.

— Het is zeker geen bagatel! lijsde Hammond, het briefje, als was het van glas, heel voorzichtig neerlegend. Er staat in, dat u er geen politiezaak van had mogen maken, mijnheer Davy. Dat hebt u toch gedaan.

— O, maar dat weet immers niemand? meende Davy.

— Denkt u? vroeg Hammond op zijn slepend toontje. Ik denk het tegendeel. Ze zijn u natuurlijk gevolgd, want ze

zullen uw huis wel in het oog houden. Ja, u moet ze mij leren kennen, de lieverdjes! Dacht u met stommelingen te maken te hebben?

Davy verschoot van kleur en vroeg ademloos:

— Maar welke raad geeft u me dan? Wat moet ik doen?

— Naar huis gaan, de tweede waarschuwing lezen, die nu al wel voor u klaar zal liggen en dan maar afwachten wat wij kunnen doen, antwoordde Bert Hammond. Helpen kunt u ons nog niet, want u weet niets van de zaak af. Als we iets ontdekken zullen we het u laten weten. Een paar van mijn mannetjes snuffelen al in de Italiaanse wijk. Daar begint zoiets vaak. Dag mijnheer Davy!

En daarmee kon de ongelukkige jonge man gaan. Hij reed terug in zijn mooie auto, bereikte zijn bungalow, die eigenlijk heel wat meer was, een echte villa van baksteen, in een nagemaakte oud-Hollandse stijl, en had toen alle gelegenheid om het doorzicht van Hammond te bewonderen, want hij was nog nauwelijks binnen of zijn butler stelde hem een keurig gevouwen briefje ter hand, met de laconieke inhoud: «Je bent toch bij de politie geweest, Davy! Wees voorzichtig, dat is alles wat we je zeggen. Zorg liever, dat het geld overmorgen is loggemaakt, of je hebt Loretta voor de laatste maal gezien. De Blauwe Ster».

Davy stond dit briefje met een wit gezicht te lezen, ongeveer in het midden van de ronde met glas overkoepelde hall waarop een achttal deuren uitkwam, de butler stond eerbiedig te wachten op tien passen afstand, en toen pas zag Davy, na het briefje te hebben opgevouwen, een man op de prachtige en dit maal echte, oud-Hollandse hallbank zitten, die meestal werd aangewezen voor onbekende bezoekers, die wilden wachten.

Hij keek verbaasd van deze onbewegelijk zittende man naar de butler, die dadelijk de betekenis van die blik begreep en zei:

— Deze heer zit hier al een half uur, mijnheer. Hij zegt, dat hij helpen kan in de zaak van in de de treurige aanleggenheid van Miss Young.

— Een particuliere detective? vroeg Davy, met iets van minachting in zijn stem.

— Ik hoop iets veel beters, mijnheer Davy! zei de bezoeker, opstaande, en zich nu voordoende als een slank, zeer eenvoudig gekleed man, met reeds grijzend haar en een groot lidteken dwars over de linkerwang, dat zijn gelaat een weinig misvormde, hetwelk echter geen onaangename indruk maakte.

Davy scheen nog een ogenblik in beraad te staan, draaide zich toen eensklaps om en zei kortaf:

— Wees zo goed en volg mij!

De butler scheen enigszins ongerust te zijn, kuchte en stelde toen voor:

— Uw jas, mijnheer... en als ik soms... in de buurt wil, moet blijven...

De bezoeker had geglimlacht en zei kalm:

— Maak je niet ongerust, vriend ik behoor werkelijk niet tot de bende van de Blauwe Ster en overigens mag mijnheer Davy zijn revolver voor zich leggen, en ik wil mij met plezier laten fouilleren vóór ons gesprek een aanvang zal nemen.

— Kom mee! zei Davy ongeduldig en bijna ruw. Zo heel erg bang ben ik niet uitgevallen en als je me werkelijk iets kunt mededelen omtrent Loretta...

Hij had de kruk van de deur reeds in de hand, opende deze, en voerde zijn bezoeker een zeer fraai gemeubelde werkkamer binnen, die echter dat eigenaardige uiterlijk had van iedere andere werkkamer van een rijk man, namelijk van inderdaad zulk een kamer te zijn, maar waarin maar zelden gewerkt wordt. Men kon maar al te goed zien, dat de boekenkasten weinig geopend werden, en alleen de gemakkelijke stoelen schenen veelvuldig te worden gebruikt.

Davy wierp zijn blauwe overjas en zijn grijze, slappe hoed met zijn handschoenen erin op de divan, liet zich in de bureaustoel voor de prachtige schrijftafel vallen, wees op een stoel die daarnaast stond, en begon:

— Vertel mij nu vlug wat u weet, mijnheer.

— Ik weet volstrekt niets, mijnheer Davy, antwoordde de bezoeker kalm.

— En dan waagt u het mij lastig te komen vallen, riep de jongeman rood van drift en reeds ging zijn hand in de richting van de elektrische bel, die de butler zou doen binnenkomen.

— Maar wat men niet weet, dat kan men ontdekken, vervolgde de bezoeker volmaakt kalm. Om kort te gaan, mijnheer Davy, ik kon u mijn diensten aanbieden. Ik weet dat u naar de politie bent gegaan, en u zult er niet veel baat hebben gevonden. Dat komt, omdat zelfs haar beste en slimste dienaren een zeer scherp wapen missen, dat ik met enig succes weet te hanteren; zij verstaan de kunst der vermommening maar in heel geringe mate. Zij zijn hier dan ook al te zeer bekend onder de bandieten. Dat ben ik niet. Zij kennen mijn ware gelaat niet.

— Uw ware gelaat? hakkelde Davy, zijn bezoeker verschrikt aanzien.

— U hebt goed verstaan. Ik ben nu vermomd. Luister, mijnheer Davy. Natuurlijk herinnert u zich de ontvoering van Clara Bow of, om juister te zijn, de poging van De Blauwe Ster, om die beroemde filmdiva te ontvoeren. Die poging mislukte door toedoen van een man naar wie de politie op dit ogenblik wel zal zoeken. Hij heeft een van haar ontrouwe dienaren aan de schandpaal moeten nagelen. De man die Clara Bow redde tegen behoorlijke betaling laat ik er dat dadelijk bijvoegen, zit hier voor u. Zijn naam luidt John Raffles, en hij komt u zijn diensten aanbieden, eveneens tegen een honorarium, waarvan de hoogte evenredig zal moeten zijn aan uw welbekende genegenheid voor Mevrouw Young.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES ZET ZIJN STRIKKEN

— Dus het is toch waar! fluisterde Davy hees, zijn bezoeker aanstarend met wijdgeopende ogen.

— Wat is waar, mijnheer Davy? vroeg Raffles.

— Wat Clara Bow rondvertelt, dat zij is bijgestaan door de beroemde, Engelse... de beroemde...

— Gentleman-inbreker, zegt men wel eens, voltooide Raffles glimlachend de zin. Zij is uit die klauwen gered, mijnheer Davy, en daarop komt het tenslotte aan, is dat ook niet uwe mening? Wat doet het er toe, wie u helpt om Miss Young terug te vinden, mits zij slechts gevonden wordt, en het u niet al te veel hoeft te kosten? Ik ben een zakenman, ziet gij, in zeker opzicht. Men vraagt u honderdvijftigduizend dollar, ik wil er slechts twintigduizend hebben, en natuurlijk slechts dan als ik slaag! En ik verzeker u op mijn woord van eer, dat dat geld niet voor mijn persoonlijk plezier zal dienen, mijnheer Davy. Ik beschouw mij, als het ware, als de procuratiehouder van een groep zeer, zeer arme lieden in mijn land. Intussen, dit zal u wel minder interesseren. Voor u moet de hoofdzaak zijn, dat ik u wil bijstaan, om sportieve, menselijke en geldelijke redenen.

— Weet u wel, mijnheer... Raffles, dat ik mij afvraag, wat ik hier het meest moet bewonderen, uw stoutmoedigheid, om geen ander woord te gebruiken, dan wel uw openhartigheid?

— Bewonder ze mijnentwege beiden, mijnheer, noem de stoutmoedigheid gerust bij haar naam, dat wil zeggen on-

beschaamdheid, maar zeg mij of ge mijn voorstel aanneemt, want dat is voor mij de hoofdzaak. Geloofst gij dat ik een bluffer ben?

— Dat in geen geval! riep Davy levendig.

— Uw spontaneïteit vleit mij, mijnheer Davy, hernam Raffles glimlachend. Ik ben bijna zeker, dat wij het eens zullen worden. De zaak is, dat ik werkelijk over betere hulpmiddelen beschik dan de politie, een enigszins stroef raderwerk dat knarst en piept als het in beweging wordt gezet. Bij de politie vindt men onbetrouwbare elementen, die haar maatregelen verraden aan diegenen op wie ze moeten worden toegepast. Dat is bij mij natuurlijk nooit het geval. Al mijn zintuigen zijn buitengewoon scherp ontwikkeld, ik ben geduldig als een kat, en vasthoudend als een bulldog. Bovendien steunt gij thans op de ervaring bij de redding van Miss Bow opgedaan. Neemt ge mijn hulp aan, ook nu ik u heb toevertrouwd wie ik ben?

— Ik aanvaard.

— Gij hoeft mij de hand niet te drukken, mijnheer, zei Raffles ijskoud en Davy, die er geen seconde aan gedacht had om het te doen, werd vuurrood en stamelde:

— Pardon, het is nog wat ongewoon voor mij! Men moet wennen aan de gedachte, dat men gaat samenwerken met een man die...

— Met een misdadiger, mijnheer Davy! voltooide Raffles de zin. Zo noemt men mij, mijnheer, zo noemt mij ten-

minste de overgrote meerderheid, en gij zult weten, dat die altijd gelijk heeft. Intussen, komt het er wel erg op aan, herhaal ik nogmaals, wie u bijstaat. Aan deze handen kleeft geen onrechtmatig vergoten bloed, dat verzeker ik u, en menigeen heeft het zich niet behoeven te beklagen, dat de bezitter van die hand hem zijn hulp bood, al was het dan tegen een billijke vergoeding! O, Ik heb het ook wel vaak gratis gedaan, op mijn woord, maar gij zijt buitengewoon rijk, mijnheer Davy, en het is mij nog nimmer ter ore gekomen, dat gij met al dat geld buitensporig veel goed hebt gedaan!

— Pardon, mijnheer, maar ik heb nog nooit aan niemand toegestaan aanmerkingen te maken op mijn financiële gesties, zei Davy, met een jammerlijke poging om zijn gezag te doen gelden in zijn eigen huis.

De blik van de man, die daar tot hem was gekomen, was ijskoud en streng, toen Raffles hernam:

— Misschien ware het beter voor u geweest en ook wel een weinig voor uw land, als gij er anders over gedacht had. Critiek kan nooit kwaad. Zelfs als zij van John Raffles komt. Er is hier zeer veel te doen, mijnheer Davy. Amerika heeft altijd mannen met goede hersens en ondernemingslust kunnen gebruiken, en thans meer dan ooit. Op vijftig wijzen zoudt gij uw geld nuttig kunnen aanwenden. Waarvoor gebruikt gij het thans? Voor snoepreisjes naar het uitgemergelde Europa, voor revues van Broadway. Gij besteedt het aan dure renpaarden, die overigens maar zelden winnen, naar ik hoor, wat de zaak er niet beter op maakt, en aan dure filmsterren, die u wel niet kreupel maken, maar u op een andere wijze kunnen ruïneren! Aan nagemaakte schilderijen der grote Meesters de zogenaamde Rembrandt, bijvoorbeeld, daar in een hoek, heeft nimmer het penseel van de grote Meester op zich voelen rusten, aan nagemaakte kerkschatten en antiquiteiten, die kelk op die pilaar bijvoorbeeld, is een armzalig prul en daarenboven plaatst men kelken niet in de vestibule,

mijnheer Davy, en aan allerlei rommel, die het leven niet verrijkt, tenzij men waarlijk verstand heeft van de dingen, die men verzamelt! Zo, en na dit kleine sermoen, hoop ik, dat wij nu eens eindelijk tot enig resultaat zullen komen. Kort en goed: aanvaardt u mijn bijstand, en bent u bereid, mij daarvoor het gevraagde bedrag te betalen?

Ditmaal dacht Davy geen ogenblik meer na.

Hij stak een aarzelende hand naar Raffles uit, die zich hield, alsof hij ze niet zag, en verklaarde:

— Ik vertrouw u mijn belangen toe, mijnheer Raffles! En met de volste overtuiging! Wat het gevraagde bedrag betreft, dat zult gij hebben, indien gij slaagt en mijn arme Loretta levend weer bij mij terugbrengt.

— Zo is het goed! zei Raffles, langs de slappe hand heenziende, die nog altijd in de lucht hing en nu traag de terugtocht weer aanvaardde. En luister goed, mijnheer Davy, dat nog nooit iemand het heeft durven wagen een belofte jegens mij te verbreken! Degene die zo iets ondernam, heeft het altijd bitter moeten bezuren. Er is één ding, dat ik boven alles verafschuw, en dat is woordbreuk. En nu dan de overeenkomst gesloten is, wilt u mij nog wel een paar inlichtingen geven.

— Het weinige wat ik wist, heb ik aan de politie medegedeeld.

— Dat begrijp ik, maar ik kan moeilijk naar de politie gaan en haar uitnodigen mij daarvan op de hoogte te stellen. Overigens vrees ik, dat gij mij weinig zult kunnen zeggen waaraan ik iets heb. Miss Young is natuurlijk bedweld, anders was zij zeker niet midden in een voorstelling waarin zij zelf een der hoofdrollen speelde en die in zekere zin ter harer ere en van die harer collega's werd gegeven, weggelopen, om niet terug te keren. Het zal wel een injectie geweest zijn, die een half uur nodig had om haar uitwerking te doen. En gij hebt in de duisternis natuurlijk niemand kunnen herkennen?

— Niemand. Ik keek met te veel aandacht naar het doek.

— Gij hebt daar zoeven een briefje ontvangen, naar alle waarschijnlijkheid van de ontvoerders. Mag ik dat even zien? Ik dank u. Lijken de letters op die van het eerste briefje, dat ik, helaas, niet onder de ogen heb gehad?

— Het zijn volmaakt dezelfde!

— Dit briefje is getikt op een splinternieuwe machine en met een nieuw copieerlint! zei Raffles, na precies te hebben gedaan, wat Hammond gedaan had, het briefje door een vergrootglas bekijken.

— Dat zei de detective daarginds ook! riep Davy verrast uit. Hammond was zijn naam.

— Bemoeit die zich met de zaak? Dan is er althans nog een kleine kans, dat de politie ditmaal slaagt. Hammond is buitengewoon schrandere en aan zijn moed twijfelt niemand, hoe klein hij ook is. Dit briefje zou ik wel gaarne houden, mijnheer Davy.

— Maar, ik heb aan Commissaris Stanley moeten beloven, dat ik ook de nog volgende briefjes van de ontvoerders zou inleveren.

Raffles betuurde nogmaals de nu sterk vergrote letters door zijn loupe en gaf toen het briefje terug, terwijl hij kortaf zei:

— Hier hebt gij het. Gij kunt het laten zien aan Hammond. Intussen raad ik u voorzichtigheid aan, want de ontvoerders verstaan geen gekschere en zouden het u kunnen inpeperen, als gij bij de politie visites blijft maken.

— Maar zij zullen mij niets doen. Als ze mij neerschieten, krijgen ze toch geen cent van het losgeld riep Davy uit, alles behalve op zijn gemak.

— O, Loretta heeft nog meer vrienden en familieleden! zei Raffles luchtig, naar zijn hoed grijpend. Voor u een ander! Als gij weg zijt, dan is haar broer er nog en haar...

— Weg zijt? viel Davy hem met bevende stem in de rede.

— Uit de weg geruimd, geannuleerd, of hoe gij het anders wilt noemen! antwoordde Raffles, op weg naar de deur.

— Luister nog eens even, mijnheer! riep Davy hem achterna. Neem dat

briefje maar mee. Ik vertrouw mij geheel aan uw doorzicht toe. De politie kan het later wel krijgen over de post!

— Dat is heel verstandig, zei Raffles, en met een enkele hoofdknik nam hij afscheid.

In de vestibule, waar de statige butler hem opwachtte, mompelde hij voor zich heen:

— Hij is dus nog laf op de koop toe! Als ik niet zoveel medelijden had met Loretta, dan weet ik waarlijk niet of ik zoveel moeite zou doen, om dat jongmens weer in het bezit te stellen van zijn bemind kleynood!

Even later stond hij weer buiten.

Raffles kon nog juist op een elektrische tram springen die van Hollywood naar Los Angeles rijdt; pas aan het eindpunt verliet hij dit voertuig, liep haastig door een aantal tamelijk nauwe straten, kwam in een volkswijk en ging daar een smal huis binnen, vrij morsig, dat met nog zestien anderen rondom een nog veel smeriger binnenplaats stond, en trad daar een kamer binnen, waar de reusachtige Henderson, zijn chauffeur, uit alle macht bezig was te strijden tegen een korst van stof en vuil, die tegen de ruitjes koekte van het enige raam, uitzicht gevend op de binnenplaats.

In een hoek zat Charles Brand, Raffles' vriend, vrij mistroostig in een krant te lezen, welke hij echter dadelijk wegwierp, toen Raffles binnentrad.

— Geslaagd? was zijn eerste vraag.

— Ja, Charles. Maar ik zou natuurlijk toch aan de slag zijn gegaan, ook zonder zijn toestemming. Heb je het goed kunnen machtig worden?

— Ik heb een japon van haar te pakken gekregen.

— Prachtig! Iets beters is niet denkbaar. Ik hoop toch niet dat het een nieuwe jurk is?

— Houdt je me voor zo dom, Edward? zei Brand verwijtend. Zie zelf maar, het goed is gedragen. En hij wierp een gedragen dames kledingstuk op de tafel, van zeegroene zijde.

— Dat heb je knap gedaan, Charles!

Was het moeilijk in haar woning binnen te dringen?

— In het geheel niet! Ik kon er binnenlopen als in een postkantoor.

— Dus het hondje...

— Daar zit het mormel! Pas op, dat je er niet op trapt! Zizi, heet het monster. Heb je ooit zo iets lelijks gezien? En de stakkerd bibbert voortdurend, alsof hij last heeft van de kou!

— Dat is ook geen wonder, Charles, zou men zeggen, want het is zo kaal als een glacé handschoen. Het lijkt wel een beetje op een Javaans gladakkertje. Maar het is veel kleiner. Je zult het gemakkelijk in een zak kunnen steken. Ik hoop toch dat het kan keffen?

— Jawel, maar gelukkig alleen op vererende uitnodiging en ook als het ergens bang voor is.

Henderson had met aandacht naar het gesprek geluisterd en nam toen tussen vinger en duim een heel kleine hond van zijn bedje van oude lappen in een lege eierenkist, een dwergpinchertje, nauwelijks een hand groot, kaal als een muis, met een spits snuitje, spitse oortjes, uitpuilende oogjes en een zonderling staartstompje.

En niet zodra had hij het op de tafel gezet, of het diertje liep regelrecht op het kledingstuk van zijn meesteres toe en begon te blaffen met een geluid, dat geleek op het rammelen van een bak vol scherven.

— Goed zo! zei Raffles levendig. Henderson, jij bent een meester in de dresuur, omdat je zo geduldig bent. Je zult zo goed zijn er dit diertje op af te richten, dat het rustig en zonder een kik te geven, in onverschillig welke zak, blijft zitten!

— Dat zal niet zo moeilijk zijn, Mylord, antwoordde de reus. Het lijkt mij een heel verstandig diertje toe, alleen wat kouwelijk en zenuwachtig.

— Dat onverhoedse en schelle blaffen, moet je hem ook nog trachten af te leren.

— Dat zal wat moeilijker zijn, Mylord! Het is een zogenaamde angstblaffer, geloof ik. Het zijn de zenuwtjes,

die hem parten spelen. Maar ik zal mijn best doen.

— Nu nog dit, Charles ben je geslaagd in het Moonshine Palace?

— Volkomen geslaagd! Van vanavond af ben ik aangesteld als chef glazenpoeler in de bijkeuken van die prachtige inrichting van Hank Moore, met de eigenaardige naam «Moonshine Palace». Mijn salaris bedraagt een halve dollar per dag, met de kost! Dat zal dus wel betekenen met wat er overblijft van de tafels der bezoekers!

— Wij hebben wel eens van beschimmelde conserven moeten leven, Charles! zei Raffles, schouderophalend. De kok in het Moonshine Palace is een meester in zijn vak, laat dat je troosten. Henderson heeft er dus voor gezorgd, dat jij de plaats kon innemen van de vorige spoeleer?

— Ja, die ligt in het ziekenhuis, antwoordde Brand lakoniek.

— Je hebt hem toch niet te ruw aangepakt, James? vroeg Raffles met gefronste wenkbrauwen.

— Met een schadevergoeding van 500 dollar zult u al een eind komen, Mylord! antwoordde de reus benauwd.

— Vijfhonderd dollar? herhaalde Raffles verschrikt. Maar dan heb je de ongelukkige dus halfdood geslagen?

— Zo erg was het niet, Mylord, ik reken voor veertig procent zowat, antwoordde de reus, die met zijn grote handen geen weg wist. Ik kon er heus niets aan doen. Het was een verschrikkelijk min, ondervoed mannetje, en als je hoestte viel hij om! Ik heb hem zo zacht mogelijk geraakt en toen ik daarna weer naar hem keek, lag hij een meter of vijftig van mij vandaan. Een zeepbel heeft nog meer vastheid dan dat ongelukkige kereltje.

Raffles zuchtte.

— Het schijnt ditmaal minder gemakkelijk te lopen dan met Clara Bowl! zei hij. Charles je informeert zo spoedig mogelijk naar de toestand van die stumper. Vijfhonderd dollar! Daarvoor kan men tegenwoordig bijna twee spiksplinternieuwe spelers krijgen.

— U kunt het van mijn loon afhouden, Mylord, zei Henderson, met gebogen hoofd.

— Ik heb er wel lust in, James, dat zou je misschien een beetje voorzichtigheid kunnen leren. Bemoei je nu maar met Zizi, maar denk er aan, dat je niet te dicht bij hem komt, want als je tegen hem lacht, wordt hij stellig door een stormwind opgenomen en tegen de muur verpletterd.

— Mylord maakt er een grapje mee! zei de reus, verlegen met zijn kinderlijke blauwe ogen naar Raffles kijkend. Mylord weet wel, dat ik zelfs de kleinste hondjes nooit pijn doe.

— Ik hoop het! Bedenk wel, dat dit diertje ons wellicht van het grootste nut kan zijn bij de opsporing van zijn meesteres. Ik ben blij, dat we hem tenminste hebben. Heb je met Hank Moore zelf gesproken, Charles?

— Neen, met de kok, maar ik heb Moore wel gezien. Een grote kerel, met een nek als een stier, vuisten als smids-hamers, vuurrood haar, een mopneus,

kortom waarschijnlijk een Ier.

— Wat denk je van de inrichting?

— In de hoogste mate verdacht! Veel te duur voor zulk een betrekkelijke kleine inrichting. Een buitengewoon verdacht publiek, te veel deuren en gangen, te veel muziek, te veel gesmokkelde dranken! Overigens staan de agenten er zo maar aan de toonbank, en doen alsof zij niets merken en als je niet kijkt, drinken ze rustig hun glaasje mee.

— Ik heb je daarheen afgevaardigd, Charles, omdat ik gemerkt heb, dat juist daar zeer veel leden van de onderwereld bijeen plegen te komen. Het is een waar broeinest van ongerechtigheid. En het is niet onmogelijk, dat we daar moeten zijn om de oorsprong te vinden van deze nieuwe ontvoeringszaak.

— Zou het een kidnapper-centrale zijn?

— Misschien, maar dat geloof ik toch niet. Dat zou wel wat al te brutaal zijn, midden in Los Angelos!

HOOFDSTUK IV.

DE GEHEIMEN VAN « MOONSHINE PALACE »

De kok van Hank Moore was een Fransman, steeds in het helderste wit gekleed, en die een weinig misplaatst was in de tamelijk slordige omgeving, waarin men hem had geplaatst.

Monsieur Girardin was een uitstekende kok en Hank de Muilezel betaalde hem duur, want hij wilde dat zijn bezoekers «Moonshine Palace» beschouwden als een soort luilekkerland.

Monsieur Girardin had er echter op gestaan, dat de keuken geheel veranderd werd. Hij had een lijstje gemaakt van wat hij wilde hebben en men had trouw aan alles voldaan. Men kwam van de keuken eerst in een soort van dienzaal, met lange tafels, waarop de gerechten konden worden neergezet, door een zogenaamde klapdeur, die de bedienende kellners met hun voet moesten openstoten en die dan van zelf weer dichtveerde.

Aan de andere kant echter bevond zich de bijkeuken, met een afgeschoten spoelhok, en daar stond de arme Brand nu reeds een uur lang, met opgestroopte mouwen, een grijze overall aan, en gebukt over een reusachtige spoelbak, waarin hij heet en koud water naar verlangen kon laten stromen.

En naast hem rezen de stapels borden, die maar niet schenen te willen minderen in de hoogte.

En hij mocht niet eens roken bij het werk, want er zou misschien as kunnen vallen op de blanke borden van dik wit aardewerk.

Monsieur Girardin was overigens een goedhartig man, die allerverschrikkelijkst Engels sprak, met een accent, dat met een bot mes te snijden viel, maar zich toch heel begrijpelijk wist uit te drukken.

Op het gebied van zindelijkheid en kookkunst echter was hij onverbidde-lijk.

De Franse Meester werd geassisteerd door drie helpers, evenals hij in het wit gekleed, en die onder zijn leiding naar het hoogstbereikbare streefden. De «Moonshine pasteitjes» waren dan ook beroemd tot ver in de omtrek, evenals de crevisse à la Girardin een kreeftenschotel, die de uitvinder wel haast onsterfelijk had gemaakt, en die men van heinde en ver kwam proeven.

Van de plek waar hij stond, kon Brand ten eerste door de kleine bijkeuken met zijn geweldige rijen borden en schotels, sauskommen en taartenbakken en door de altijd openstaande deur in de keuken zien, en dan door de glazen wand of de telkens openverende stukje van de eigenlijke eetzaal.

Brand kreeg geen al te aangename indruk van de soort gasten, die hij in het oog kreeg, daar in die al te fraai gedecoreerde eetzaal.

Niet dat er haveloze of weerzinwekkende lieden kwamen, integendeel! De heren droegen voor het merendeel onberispelijke smokings of dinner-jackets, bij de duurste kleermaker van Los Angeles gekocht, en de dames waren gehuld in prachtige, peperdure avondtoi-

letten. Voorts droegen zij zonder onderscheid juwelen.

Het trof Brand onmiddellijk, dat de meesten der mannen een Italiaans type hadden.

De dames, die bij dit gezelschap behoorden, waren zeer luidruchtig, zwaar beschilderd, en keken onbeschaamd rond, van onder hun krullende, geverfde lokjes.

Nu en dan kon hij de zware figuur zien van Hank Moore, die, met zijn geweldige handen op de rug, langzaam tussen de tafeltjes op en neer ging en hier daar een paar woorden wisselde met een van zijn stamgasten, waarbij hij dan telkens grijnslachte, zodat al zijn zwaar met goud gevulde tanden, tot in de verste hoeken van zijn brede mond te zien kwamen.

— Ja, lach jij maar! bromde Brand kwaadaardig. Er kon wel eens een tijd komen, mijnheer Hank de Muilezel, dat je iets anders zult doen dan lachen.

En een kort ogenblik smeed hij zo woedend met zijn borden, dat Monsieur Girardin verschrikt zijn hoofd om de deur stak en toornig beval:

— Jij moet een beetje oppaste, Cochon! Denk jij, dat wij de boel hier niet betaal?

Brand trok zijn onderdanig gezicht en behandelde de borden met wat meer zachtheid.

En verder deed Brand wat hem was voorgeschreven, hij gaf nauwkeurig acht op alles wat hij van zijn plaats kon waarnemen. Als hij de keuken inliep met een stapel schone borden, kon hij een veel groter stuk van de eetzaal zien, en op een gegeven ogenblik zag hij daar een krachtige, agent van politie, in een keurige uniform, die langzaam door de zaal kuierde, alsof hij er thuis hoorde, links en rechts keek, eens glimlachte, aan zijn pet tikte en door een andere deur weer verdween, naar het scheen met enige achterdocht en met verbazing nagekeken door de bezoekers van het «Moonshine Palace».

— Ja, kijken jullie maar, jongelui! bromde Brand. Dat is een nieuweling

voor jullie, nietwaar? Jullie kunnen nog plezier van hem beleven.

Brand keek even naar de koks, die het nu zeer druk kregen, want men begon voor de soupers te werken, en die door de dienluiken in de glazen wand van de keuken, voortdurend geurige spijzen op grote dienbladen schoven, die in ontvangst werden genomen door de kellners in het tussengelegen dienvertrek.

— Wonderlijk, dat Hank genoeg neemt met zoveel glas in zijn inrichting! overwoog Brand, niet zonder verwondering. Ik heb anders horen fluisteren, dat hij vrij veel te verbergen heeft!

Op dat ogenblik kreeg een der koks de luierende bordenwasser in de gaten, zond hem met een welgerichte schop onder een weinig weerstand biedend lichaamsdeel, weer naar zijn spoelhok terug.

Dat moet men voor de goede zaak over hebben, bepeinsde Brand, bitter. Ik mag niet eens deze goed geoefende linkervuist gebruiken, om de kereel die mij daar zo diep beledigd heeft, een mep te geven, die hem zou heugen.

Hij stond alweer voor zijn kuip vol dampend zeepsop, toen hij een hem bekende stem in de keuken hoorde, die zei:

— Goedenavond heren!

— Wat is dat, een klabak, die komt in mijn keuken? zei de verontwaardigde stem van Monsieur Girardin. Wat eb jij hier te zoek?

— Ik kom maar eens neuzen, monsieur. Je hebt zeker wel verlof voor die marasquine?

— Kan ik marasquin-taart maak, als ik niet eb marasquin? riep Monsieur Girardin woedend uit. Kan jij maak eierommelet, als jij niet eb eieren? Ga wek uit mijn keuken, of ik zal jou laten wegkop door mijn koks!

— Kalm een beetje, Monsieur Girardin! klonk weer dezelfde stem van zoeven, maar nu heel wat strenger. Ik laat me zulke dingen niet welgevallen weet je? Ik kom hier in mijn functie, en ik zou je raden een toontje lager te zingen. Je kent de wet op de vreemde-

lingen toch zeker wel? Die is duchtig verscherpt in de laatste tijd en als er hier van wegschoppen sprake is, nu, een goed verstaander heeft aan een half woord genoeg.

Monsieur Girardin bromde nog iets voor zich heen, maar hij zei niets meer.

En de bekende stem sprak opnieuw:

— U moet ook weten, Monsieur Girardin, dat ik het volste recht heb, om overall in een openbare gelegenheid binnen te gaan. Ik hoor dat je nieuw personeel hebt?

— Dat eb ik, zei de Fransman vinnig. Ga jij maar zelf kijk! Ik eb een nieuwe spoeler en ik vloek het uur waarop iek em eb aankenoom. Een lui cochon, die de borden zal breekt!

De stappen van de man, die gesproken had, kwamen nader en toen verscheen de agent van politie, die Brand reeds gezien had op de drempel, sloot aldus het uitzicht op de keuken volmaakt af en gaf Brand een knipoojje.

Toen zei hij fluisterend:

— Om elf uur bij de zijdeur, de keukendeur, meen ik.

— Iets ontdekt? vroeg Brand, meer met zijn lippen dan met zijn stem.

— Misschien.

En luid liet hij er op volgen:

— Kun jij mij papieren tonen jongetje?

— Wat dacht je, dat ik hier zonder machtiging van President Roosevelt borden stond te wassen? zei Brand brutaal. Ik heb een door hem zelf gestempeld papier, bekrachtigd door de handtekening van zijn vrouw. Maar je wilt me toch niet dwingen mijn natte zeep-sophanden in mijn zakken te steken?

— Droog ze af en laat kijken je papieren! beval de agent ruw, om er dadelijk heel zacht op te laten volgen: maakt Zizi het goed?

— Voor zover ik kan nagaan! antwoordde Brand op dezelfde toon. Maar het zou me niets verwonderen, als hij al gestikt is in de hete waterdamp. Ik zelf houd het niet langer uit.

— Als je het tot elf uur uithoudt, is me dat voldoende, zei de agent koelbloedig, en zijn blik ging voor een ogenblik

naar een handvaliesje, een zogenaamde citybag, dat niet helemaal gesloten was en op een plank stond, dicht bij het enige raam.

Zijn stem klonk weer luid en bars, toen hij hernam:

— Het is je geluk, dat die papieren in orde zijn! Hier, pak maar weer aan.

— Heb je kinderen? vroeg de spoeler op dezelfde brutale toon van zoeven.

— Drie jongens! antwoordde de agent trots.

— Wil ik je een winkeltje noemen, waar je trichnine kunt krijgen?

— Wat zou ik daarmee moeten doen, vroeg de agent verbluft.

— Geef het ze in! Het mochten ook eens agenten worden, als ze groot zijn!

En daarop volgde een luid gekletter van de aardewerk borden en de agent vertrok, na een gemompelde verwensing. Maar de kok en zijn helpers zagen het twinkelen van zijn ogen niet, evenmin als het lachen van zijn mond, toen hij de glazenspoeler met de vinger dreigde.

Tien minuten voor elf leek de drukte wel haar hoogtepunt bereikt te hebben.

Een telkens werden er ook stapels gebruikte borden door een onverschillige hand in het spoelhek geschoven, maar om vijf minuten voor elf draaide Brand kalm de kraan dicht, ontdeed zich van zijn overall, stroopte zijn mouwen neer en trad fluitend de keuken binnen, waar Monsieur Girardin hem kuchend ontving met de woedende vraag:

— Wat kom jij doen, slungel?

— Luchtje scheppen, antwoordde Brand lakoniek.

— Luchie skep? antwoordde Monsieur Girardin, bijna stikkend van woede. Op dit okenblik? Terwijl wij stik in de drukte? Jij kaat in jouw hok, en spoel, of ik skop jou er uit!

— Ik voel me zo weer van al die damp! antwoordde Brand ijskoud, en hij wandelde naar de deur.

Een kellner smeed de klapdeur open, greep Brand bij de schouder en zei ruw:

— Het is nu geen tijd om weg te lopen! allez, vooruit! Je spoelhok in, of moet ik je erin schoppen?

— Dat eb iek al kezegd! kreet Monsieur Girardin.

— Wat een stom geluk, het is dezelfde kellner van die vernederende aanraking! mompelde Brand en hij zuchtte van welbehagen. Neemt u die hand van mijn schouder!... Dus je neemt die hand niet van mijn schouder?... Dààr dan!

En de geoeffende linkervuist deed haar werk en velde de kellner, die toch geen kleintje was, maar die omrolde als een kegel en met veel geraas tegen een kleine tafel vol schone borden aanbotste, die rinkelend op de vloer kapot vielen.

— Maar dat jonk ies een moordenaar! kermde Monsieur Girardin. IJ loopt zelf wek en hij slaat een kellner dood! Twee stuks personeel minder! En dertig borden stuk! Wat moet iek aanvang?

— Vraag of Hank je wil helpen? stelde Brand beminnelijk voor, en toen wuifde hij de anderen toe, stapte de gang in, met de zekerheid, dat zijn terugkeer naar het spoelhok op ernstige bezwaren zou stuiten, indien hij dit zou willen proberen. Dat is ook geen werk voor een man als ik, vond hij, haastig de gang doorlopend en snel een blik werpend in het valiesje, de kleine Zizi geruststellend met een paar zachte, vriendelijke woorden.

Het pinchertje lag echter heel rustig op zijn bedje van een opgevouwen lap flanel en knipoogde met zijn snuggere, zwarte oogjes maar eens tegen Brand, die nu de tas sloot.

Naast het slot waren een paar kleine gaten gemaakt, groot genoeg om het diertje van verse lucht te voorzien.

Precies om elf uur was hij aan de deur voor het personeel bestemd, maar hij moest goed zijn ogen inspannen vóór hij aan de overzijde van de donkere steeg de gewaande politieagent ontdekte, die fluisterend vroeg:

— Jij daar, Charles?

— Ik ben het met Zizi! Maar ik denk dat ik er uit ben gesmeten!

— Dat is misschien jammer, maar toch misschien wordt vannacht nog alles beslist en dan komt het er minder op aan! Heb je Hammond gezien in de eetzaal?

— De detective? Is hij dan ook op het oorlogspad?

— Dat schijnt! Hij heeft dubbel werk gekregen. In de vooravond is het halsnoer van Gravin von Harbou gestolen!

— Hetzelfde dat ze droeg tijdens de première van «Zonden der Jeugd»? vroeg Brand verrast. Waar moet dat gebeurd zijn?

— Zij weet het zelf niet precies; zij heeft hier gedineerd, toen had ze het ding nog en het kan haar dus hier wel ontfoetseld zijn.

— Dat zou me niets verwonderen. Het lijkt me hier een echte dieventroep te zijn, zei Brand schouderophalend. En wat is er nu eigenlijk gaande? Heb je werkelijk iets van Loretta ontdekt?

— Misschien iets heel belangrijks! Ik geloof dat Loretta hier is!

— Wat bedoel je hier in huis? herhaalde Brand ademloos.

— Ja, in «Moonshine Palace». O, natuurlijk niet in een der zalen of kamers! Dat zou veel te gevaarlijk zijn. Maar «Moonshine Palace» is veel groter onder de grond dan erboven. Weet je, dat het op dezelfde plek staat, waar een berucht dranksmokkelaar vroeger heeft gewoond?

— Neen zei Brand verrast. Maar het punt komt me, welbeschouwd, zeer gunstig gelegen voor! Het huis is tamelijk dicht bij de zee gelegen.

— Ternauwernood een kwartier gaans! Je weet dat de weg van Los Angeles naar Hollywood hier een heel scherpe bocht maakt? Een soort van elleboog. De weinige huizen, die hier in de omgeving staan, zijn pas in de allerlaatste tijd gebouwd.

— Maar waarom geloof je dat ze hier wordt gevangen gehouden? Zelfs al zat ze in een kelder, dat moet toch zeer gevaarlijk worden geacht voor de ontvoerders!

— Ze zijn dan ook van plan haar naar een veiliger plek over te brengen, Charles. Kom mee naar die lantaarn daar, want ik heb je iets te laten zien! We zijn hier volmaakt veilig, want er komt hier op dit uur nooit een levende ziel door dit slop.

Zodra de beide mannen onder de lantaarn stonden, haalde Raffles een stuk papier uit zijn zak, dat hij Brand toestak met de woorden:

— Lees dat maar eens! Toen ik zoeven als agent van politie, op goed geluk, door de zaal patrouilleerde, vroeg ik hier en daar papieren, zoals dat tegenwoordig aan de politie veroorloofd is, zodra zij verdachte huizen bezoeken.

— Een kerel stak mij onverschillig en met een brutaal gezicht een sierlijk opschrijfboekje toe, en daarin vond ik dit, in het Italiaans! Ik heb het goed onthouden en zodra ik buiten het gezicht was, opgeschreven. Lees maar eens.

En Brand las met groeiende verbazing het volgende: «L.Y. half drie bij de Ossenkop. Gang 5. Buizerd nemen. M. waarschuwen. Derde waarschuwing eerste P. Pasadena».

Brand keek verwonderd van het papiertje naar Raffles, en zei zacht:

— Het is me niet recht duidelijk waarom je zoeven de opmerking maakte, dat de lezing van dit stukje papier mij wel wijzer zal maken! Als ik ronduit mag spreken, ik begrijp er geen sikkepit van. Wat betekent het?

— Ik wil wel erkennen, dat men een weinig op de hoogte moet zijn van plaatsaanduidingen en van de topografische gesteldheid in de buurt, om het briefje te kunnen begrijpen. Het is natuurlijk een notitie. En het is een notitie, die slaat op Loretta Young, zoals we toch zeker wel mogen afleiden uit de eerste twee hoofdletters. Verder is er een afspraak om half drie, bij de Ossenkop.

— Maar wat is dat? Is dat een kroeg, een speakeasy?

— Niets van dat alles, Charles! De bevolking, tenminste die van een zeker soort, geeft die naam aan een vrij hoge rots of klip, die hier dichtbij aan de

kust gelegen is en die inderdaad sterk aan de kop van een rund herinnert. Terloops merk ik op, dat die rots bij hoog water zo goed als geheel onder de golven verdwijnt en dat het toevallig juist vannacht om half drie eb is! Dan is die klip drooggevalen.

— Dat neem ik allemaal aan! Maar waarom willen ze Buizerd nemen? Wat is dat voor een kerel? Een bijnaam natuurlijk?

— Mijn waarde Charles, de buizerd is de naam van een zeer snelle motorboot! Ik wilde, wel, dat je wat meer acht sloeg op de dingen die je oog treft! Langs de kade van Los Angeles liggen aan kleine steigers ongeveer dertig jachten, merendeels zeewaardig, en een daarvan draagt de naam van de roofvogel, «Buizerd» geheten. Dan komt er in het briefje «M. waarschuwen». M. zullen we wel moeten lezen voor Moore. De derde waarschuwing moet verzonden worden, zodat deze met de eerste post ontvangen wordt. Die P. is een heel eenvoudige en veel gebruikte afkorting. Nu Davy al twee waarschuwingen heeft gehad, wordt het volmaakt zeker, dat het hier de kwestie van Loretta Young betreft. Tenslotte is Pasadena, een klein plaatsje aan de Californische kust, ongeveer tachtig mijlen ten Noorden van San Francisco! Is het je nu duidelijk?

— Ja, als men een tekstverklaarder heeft, zoals jij! zei Brand, een beetje verlegen. Maar er is één ding, dat ik niet kan begrijpen. Als deze notitie van zo groot gewicht is, hoe kwam die kerel er dan toe, jou dat boekje zo maar toe te steken?

— Charles, dat is niet eens zo heel bijzonder! De kerel dacht op dat ogenblik helemaal niet aan Loretta! Zo verschrikkelijk gewichtig vinden die lieden het meedoen aan zo'n ontvoering niet eens meer! Hij gaf mij zijn hele portefeuille met geld en al, en hij kon moeilijk anders doen, toen ik er hem om vroeg. Hij kon mij niet thuisbrengen, hij wist niet of ik omkoopbaar was! Ten overvloede was het berichtje in het Italiaans gesteld, en ik mag mij dan

vermomd hebben tot wat je maar wilt, maar op een Italiaan lijk ik op het ogenblik stellig niet. En ik sprak het zuiverste Engels, dat je je maar denken kunt. Een Italiaan, die niet hier geboren is, verraad't zich zelf altijd.

Het bleef even stil en toen hernam Brand:

— En nu luidt dus de verklaring, volgens jou?

— Die luidt, Charles, dat de schurken van plan zijn, vannacht om half drie, met behulp van een motorboot, de ontvoerde filmactrice weg te brengen naar Passadena.

— Maar waarom die samenkomst bij de Ossenkop?

— Omdat zich daar, Charles, de toegang bevindt tot «Gang 5» die in de

notitie genoemd wordt. Mij dunkt, dat daaromtrent geen twijfel kan bestaan. En alles moet vlug in zijn werk gaan, want de inscheping moet hebben plaats gehad vóór de vloed, die gang 5 en waarschijnlijk een groot deel van de rest van het doolhof daar onder de grond, overstroomt! Ja, dit kan ik je wel zeggen, Charles, «Moonshine Palace» heeft vele geheimen, waarvan je je nog geen voorstelling kunt maken. Aan ons de eervolle, maar zware taak, een deel van die geheimen op te lossen.

— Ik had het zware van de taak, maar liever het eerst genoemd! zei Brand met een zucht. Ik denk, dat het een woelige nacht zal worden.

— Daar moeten we tenminste maar op rekenen, zei Raffles droogjes. Heb je daar Zizi? Op weg dan!

HOOFDSTUK V.

GANG 5

Raffles en Brand liepen beiden het slop ten einde, op een behoorlijke afstand achter elkander, de eerste als de waakzame politieagent die zijn plicht wist te doen, de tweede als een vrij slordig geklede, flink uit de kluiten gewassen spoeljongen, met verward haar over zijn voorhoofd hangend, een soort matrozentrui met brede strepen en een afgetrapte broek, waaronder zijn versleten gymnastiekschoenen maar gedeeltelijk te zien kwamen:

Maar niet zodra waren de beide mannen buiten het gezicht, of zij voegden zich weer bij elkander en begonnen zwiiggend een pad te volgen, dat in de richting van de kust liep, totdat Brand zacht weer begon:

— Heb je een bepaald plan opge maakt?

— Eeerlijk gezegd, neen!

— Waar tegenover de kans staat, Edward, dat de schurken haar zullen doden, als zij vrezen, dat hun plan zal mislukken, al was het alleen uit wraakzucht.

— O, wat dat betreft, stel je gerust, Als er geschoten moet worden, dan ben ik stellig van plan, zoveel mogelijk de eerste zijn! Waar is Henderson?

— Hij is gewaarschuwd, kijk, daar is onze brave reus al...

De reus kwam het tweetal behoedzaam een paar schreden tegemoet en zei, zijn stem zoveel mogelijk dempend:

— Hier ben ik, Mylord. Er is nog niets bizonders gebeurd en ook nog niemand voorbijgekomen.

— Dat is ook bijna onmogelijk, James. Ten eerste is het nog veel te vroeg en ten tweede zijn wij hier reeds van de begane weg afgegaan. Het zal nog lastig genoeg zijn de kust te bereiken, zonder een bepaald pad te volgen. Je hebt je toch ook een krachtige zaklantaarn aangeschaft, James?

— Ja, Mylord, met een reservebatterij. En voor de rest heb ik ook gezorgd, alles zit in mijn zakken. Wij kunnen er aanstonds op los gaan.

— Een ogenblikje! zei Brand zacht. Wat versta je daar onder? Vallen wij met ons drieën een leger van twintig bandieten op het lijf?

— Het zou niet voor de eerste maal geweest zijn, Charles, in dit geval zal het wel iets onmogelijks blijken. Wij moeten dan ook met list te werk gaan, waar geweld, naar ik vrees, zal falen.

— En veronderstel eens, dat ze er toch in slagen de vrouw vannacht weg te voeren?

— Dat moeten wij tot iedere prijs trachten te voorkomen!

— Maar neem nu toch een ogenblik aan, dat zij er in slagen?

— Dan zou ik hen achterna gaan, zonder mij te bedenken! antwoordde Raffles met vaste stem.

— Maar zij zullen een zeer snelle boot hebben!

— Dan moeten wij trachten een nog snellere te vinden, dat is alles! Je brengt mij daar op een denkbeeld. En ik zal er rekening mee houden, dat wij op een of ander bezwaar zullen stuiten, zodat wij niet kunnen voorkomen, dat

de vrouw wordt weggevoerd naar Passadena. Henderson, jij keert naar Los Angeles terug, en je tracht daar een motorboot te krijgen, zo snel als je er maar een kunt vinden. De grootte doet er niet toe, mits ze maar drie personen kan bevatten. Zorg echter voor levensmiddelen en vooral voor goede geweren en munitie. Laat het voorkomen, alsof je op de eendenjacht wilt gaan, of dat je op robben wilt gaan jagen.

— Ik zal zeggen, dat ik een walvisvaarder ben, Mylord, zei Henderson ernstig. En als ik die boot heb en haar heb geladen?

— Dan keer je met dat gehuurde vaartuig zo spoedig je maar kunt, terug naar de plek, die ik je heb aangewezen. Je kunt daar een klein vaartuig gemakkelijk verbergen, zodat het niet gezien wordt. Maar kies een boot met een gedekte kleur en in geen geval wit. Mocht men je er ook tegen een hoge prijs geen willen afstaan...

— Begrepen, Mylord! viel de reus hem met een lachje in de rede. En als ik daar bij het aangeduide punt ben met mijn boot?

— Dan wacht je op onze seinen. Let dus goed op, zodat niets je ontgaat. De plek waar je je zult bevinden, is niet zo ver van Gang 5 verwijderd. Maar doe vooral niets overijds, waardoor je alles in de war zouft kunnen sturen.

— Ik zal goed op de seinen letten, Mylord, zei de reus en het volgende ogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Brand tuurde hem een ogenblikje na, en zei toen zacht:

— Ik wilde dat je hem niet had weggezonden, Edward. Er is iets dat mij zegt, dat wij juist vannacht zijn sterke arm niet zullen kunnen ontberen en dat zijn afwezigheid ons bitter zal berouwen.

De beide mannen zetten hun weg voort en bevonden zich spoedig midden tussen de klippen, die nu eens dicht bijeen stonden en dan weer gescheiden waren door een moeilijk te begaan terrein vol kleine, scherpe keien en rotsblokken.

Brand vloekte zachtjes voor zich heen, want de dunne zolen van zijn sportschoenen maakten het lopen over die stenen zeer bezwaarlijk en pijnlijk. Het was alsof Raffles zijn gedachte ried, want hij fluisterde na enige ogenblikken:

— Het zal niet lang meer duren. Een bovendien vinden wij daar beneden misschien wel schoeisel voor je.

— Dat zou wel een wonder zijn; ik heb maat 42, foeterde Brand. Wil je mij wijsmaken, dat die menseneters schoenen dragen, die kleiner zijn dan 44?

Brand wilde nog wat napruttelen, maar Raffles legde zijn hand op zijn arm en zei, de linkerhand opheffend:

— Daar ginds, dat is de Ossenkop! Zie je wel hoe de omtrekken inderdaad doen denken aan die van een runderkop?

— Ja, het is zo! Maar kijk daarginds eens, dat licht daar op zee!

De beide mannen keken naar een onbewegelijk lichte punt, ver op zee; na enige tijd zei Raffles:

— Men zou zeggen, dat het schip daarginds stil ligt.

— Het kan toch niet het drijvende danspaleis zijn, dat ook tot de door Moore geëxploiteerde ondernemingen behoort? Dat luxe-schip, dat buiten de driemijls-grens verankerd ligt?

— Neen, Charles, dat ligt veel zuidelijker, kijk maar daarginds!

En Raffles wees naar een ander lichtend punt, nadat beiden op een van de rotsblokken geklauterd waren.

— Hoe laat is het dan? Kan het al zijn, dat de motorboot, die de vrouw moet ontvoeren al wacht?

— Het loopt naar middernacht. Het kan dus wel het bandietenschip zijn, dat daar op nadere orders ligt te wachten.

Op dit ogenblik verdween het licht, ging weer aan, verdween opnieuw, met ongeregelde tussenpozen.

Raffles volgde dit spelletje enige tijd opmerkzaam, en zei toen:

— Zij seinen! Jammer genoeg doen zij het in een geheime taal, die ik niet ken.

— Maar zij seinen natuurlijk, in afwachting van antwoord, en als er antwoord gegeven wordt, dan zijn er hier dus al bandieten op de kust en dan komen wij te laat!

— Snel dan, vooruit! Het is misschien maar een enkele wachter. En nu mogen wij niet zoveel meer praten, want wij naderen de gevaarlijke zône.

Zonder verder maar iets te zeggen, gingen de beide mannen nu langs de helling naar omlaag, zoveel mogelijk de klippen tussen hun lichamen en de open zee houdend.

Het bleek Brand al spoedig, dat Raffles hier de omgeving voortreffelijk moest kennen en hij zegende de omstandigheid, dat Raffles als een kat bij donker kon zien, als er ook maar een schijntje licht van de hemel straalde.

En na voor de laatste maal een zeer zwaar rotsblok te zijn omgegaan, stonden zij plotseling tegenover de eindeloze watervlakte.

Maar links en rechts verhieven zich weer klippen, een landtong stak een eind in zee naar voren, en aan het begin daarvan verhief zich de Ossenkop, de klip met haar eigenaardige vorm.

Maar van een gang of iets wat er in ook maar in de verte op geleek, bespeurde Brand niets.

Zonder echter te aarzelen, liep Raffles voort, nu eens in gebukte houding, dan weer recht op, steeds linksaf houdend, tot waar de klippen weer begonnen.

De zee ruiste zachtjes, het water liep terug, en over anderhalf uur zou die gehele landtong, thans door de golven overstroomd, droog vallen.

En toen dit goed tot Brand doordrong, sprak hij:

— Wij zullen immers nooit naar binnen kunnen gaan, zolang het water de toegang niet heeft vrijgelaten, en dat is pas om half drie, en dan zijn de bandieten er ook.

— Ik hoop, Charles, dat er toch nog wel een andere manier zal zijn om naar binnen te gaan. De gang heeft een nummer, dat bewijst dus, dat er meer zijn. Misschien biedt een van die gangen dan wel de gelegenheid, onder de grond binnen te dringen. Draai je eens om, je kunt van dit punt het dak zien van Moore's danspaleis!

— Je hebt gelijk! Je kunt de gehele bovenste verdieping onderscheiden! gaf Brand ten antwoord. Maar dan moet hij dus zo uit zijn bovenvenster, deze plek kunnen zien, is dat niet gevaarlijk?

— Neen, want daartoe is de afstand veel te groot. Het zou heel wat anders zijn, als zij een zoeklicht gebruikten en...

Het volgend ogenblik had Raffles Brand met kracht naast zich neergetrokken, want alsof het lot het zo wilde, juist op dat ogenblik zwaaide een niet zeer brede, maar wel uiterst krachtige lichtbundel langzaam over het gehele strand en verlichtte daghelder, alsof een felle zon straalde, de rotsen en de klippen, zodat de twee mannen tot op honderd meter afstand, zelfs de kiezelstenen van het strand van elkander konden onderscheiden.

Zij zelve hadden zich nog juist bijtijds neergeworpen, achter een rotsklomp, die hen beiden aan het oog ontrok, maar ook niet meer.

De lichtbundel zwaaide verder, tergend langzaam, keerde weer terug, werd een weinig ingekort, dan weer verlengd, totdat hij voor een ogenblik bleef rusten op het schip, waarvan Brand de lichten het eerst had opgemerkt.

Het duurde echter maar heel kort en toen doofde eensklaps het licht weer.

— Alles wijst er dus op, dat het een gevaarlijk karweitje wordt, zei Brand lakoniek. Als wij door die lichtbundel gesnapt worden, dan kunnen wij ook door een goedgerichte geweerkogel worden verrast. Wij zijn hier zeker geen vierhonderd meters verwijderd van Moore's huis.

— Dat wil zeggen, dat alleen een scherpschutter ons zou kunnen raken,

Charles! Helaas, de heren bandieten gebruiken tegenwoordig ook mitrailleurs en om die te bedienen behoeft men geen scherpschutter te zijn. Die laten binnen enkele seconden een kogelregen op je neersproeien, waaraan geen ontkomen is! Kom maar gauw mee, dan zullen wij trachten spoedig achter de Ossenkop te komen.

— Maar de golven spoelen nog om zijn voet.

— Dat zal zo lang niet meer duren, het water zakt immers. En een paar natte voeten moeten wij er maar voor over hebben.

In diep gebukte houding snelden zij over het stenige strand en bereikten het begin van de landtong, die een honderdtal meters ver, zich in zee uitstreckte en zo een soort van kleine baai vormde.

Zij klommen op de basaltrug van deze landtong en toen bleek het, dat de voorzijde der rots met de zonderlinge naam reeds droog was, waar dat aan de zeezijde de terugwijkende golven zijn voet nog konden bereiken.

De Ossenkop nam zoveel plaats in op de landtong, dat men er maar juist omheen kon lopen, ook al was de eb op haar laagst.

Zij lieten zich echter door het zee-water niet terughouden, maar gingen haastig verder, zodra bleek, dat er aan de landzijde geen sprake was van een gang.

— Maar er is hier volstrekt geen gang te zien, niets van die aard! zei Brand, zodra de twee mannen aan de zeezijde de klip bereikt hadden en nu met hun benen tot bijna aan hun knieën in het water staande, telkens als een golf kwam aanrollen.

— Die gangen zijn hier wel degelijk, Charles, alleen zijn zij nu nog onder water. Zie je bij het teruglopen van het water, het begin wel van een soort trap? Welnu, die trap is bijna dertig meter breed en er bevinden zich vijf gaten in! De breedste daarvan is omstreeks één meter, de anderen zijn vrij wat smaller.

— Dan zal het dus zijn, zoals ik heb gedacht, en wij zouden kalm tot half drie moeten wachten vóór die ingangen droog vallen!

Raffles scheen niet eens naar Brand te luisteren. Hij had een dun, maar zeer sterk touw, dat hij onder zijn uniform tuniek om de borst gewikkeld had, los gemaakt en zei rustig, Brand het einde in de handen gevend:

— Houdt dit touw stevig vast, het andere eind is aan mijn arm vastgemaakt, zoals je ziet. Het touw is ruim veertig meter lang en zeer sterk, ofschoon het toch niet eens zo dik is als een zakpotloodje.

— Waartoe is dat nodig? vroeg Brand verbluft.

— Om mij te kunnen terugtrekken, als ik soms niet verder mocht kunnen binnendringen! Je zegt, dat er gaten onder water zijn, en dat is waar, maar al kan men er niet in lopen, men kan er wel in duiken.

— Maar dat is krankzinnigheid! riep Brand verschrikt. Dat is spelen met je leven. Je zoudt gestikt zijn, vóór je nog de ingang had gevonden.

— Praatjes, Charles! Die gang kan onmogelijk zo lang zijn, misschien loopt ze een eind verder wel weer op, en ik kan heel gemakkelijk vijftig seconden onder water blijven!

— Niet als je je moet inspannen door te zwemmen.

— Ook dan! Houdt de lijn stevig vast en let op mijn bewegingen! Laat het touw door je vingers glijden, en zodra je vindt, dat het wat al te lang achtereen slap blijft, trek je mij terug. Gang 5 is de wijidste! En bedenk dat wij wel niet langs dezelfde weg terug behoeven te gaan. Het kan niet anders of naar de kelders van «Moonshine Palace», moet ook nog een andere weg voeren, van het huis uit. Ik trek mijn tuniek en mijn schoenen uit.

Brand wilde nog een tegenwerping maken, iets zeggen, maar hij verstomde bij zoveel doodsverachting, die bijna onverschilligheid voor het leven leek te zijn.

Raffles had zijn tuniek reeds uitgetrokken, reeg zijn zware dienstschoenen los, zette ze op een droog plekje, alsof dat er nog iets op aankwam, overwoog Brand in doodsangst, en het volgende ogenblik was hij reeds in het water en zwom even rond. Brand, die niets anders zag dan het bleke, energieke gezicht met het opgeplakte, zwarte snorretje, hoorde hem zacht zeggen:

— Ik tast nu met mijn voeten naar de goede ingang, zie je... stil, hier heb ik hem, geloof ik, al. Laat de lijn door je vingers gaan, Charles, ik ga op onderzoek uit.

Brand zag hoe Raffles diep ademaar haalde, zijn longen met lucht vulde, en toen meteen vlug voorover buitelde in het water. Daar schoten de voeten reeds onder water.

Brand voelde de lijn snel door zijn vingers glijden.

Hij zelf was dapper, ontegenzeggelijk, maar de soort moed van Raffles begreep hij niet. Hier zette hij zijn leven op het spel, welbewust en dat voor een betrekkelijke bagatel! Waarom kon die kerel, die rijke leegloper, dat bedrag niet eenvoudig betalen voor de ontvoerde filmster? Dan was alles afgelopen!

Hij dacht aan dit en aan nog andere dingen, terwijl hij daar met het klamme zweet op zijn voorhoofd, vastgeplant stond op de harde rots, terwijl het dunne touw nog altijd door zijn vingers gleed, met een snelheid, die althans bewees, dat Raffles zich vrij kon bewegen en goed opschoot.

Het touw was ongeveer voor de helft op, toen plotseling het schelle zoeklicht weer over het strand heenzwaalde.

Ditmaal echter was Brand in een toestand, die hem volkomen onverschillig maakte voor het gevaar.

Hij wist heel goed, dat men hem vanuit het huis nu mogelijk kon zien, maar het deerde hem hoegenaamd niet.

Al zijn gevoel scheen geconcentreerd te zijn in zijn vingers, die het touw vasthielden.

Nog tien meter, nog vijf, nu nog maar drie!

En plotseling hing het koord slap tussen zijn vingers.

Brand trilde op zijn benen en wachtte in doodsangst.

Een paar ontzettende seconden verliepen.

Hij stond reeds op het punt uit alle macht het touw weer in te palmen, toen een zwak, maar duidelijk voelbaar rukje het koord even door zijn vingers trok.

Toen werd er wat langer getrokken toen weer wat korter en Brand had moeite, een kreet van blijdschap terug te dringen.

Hij kon er niet aan twifelen, die duivelse Raffles, die op alles wat vond, die geniale deugniet seinde hem.

Hij zond hem morsetekens toe, met behulp van het reddingskoord.

Brand dwong zich uit alle macht tot rustig besef, en toen zond het strakgetrokken touw hem de volgende boodschap, even lakoniek als Raffles zich steeds placht uit te drukken.

«Veilig op een droge plek. Gang vrij wijd, en nauwelijks dertig meter lang. Adem in overvloed over. Bindt schoenen en tuniek aan het eind van het touw en volg mij».

HOOFDSTUK VI.

IN DE KAKEN DES DOODS

Brand stond een kort ogenblik verbijsterd. Dat werd hem gevraagd, alsof het de eenvoudigste zaak ter wereld was. Aarzelen echter deed hij niet.

Hij seinde alleen terug, op dezelfde wijze, in morse-tekens.

— «Ik kom. Wat moet er met Zizi?»

— «Het valies, met Zizi erin, stevig sluiten, in je zak meenemen, vlug zwemmen. Wat jij overleeft, overleeft Zizi ook».

En Brand haastte zich. Hij greep de tuniek en de schoenen, bond ze aan het eind van het touw, sloot het valiesje zo goed als het ging, stapte over de grote treden en vond, tot zijn geluk bijna onmiddellijk de ingang naar galerij 5.

Na zo diep mogelijk te hebben ademgemaakt, dook hij onder water, zette zich met kracht af tegen een puntige rots, opende zijn ogen en zwom met een behoedzame krabbelslag, zijn armen zo weinig mogelijk krommend, om ze niet te beschadigen, de inktzwarte duisternis tegemoet.

Na vijf slagen zag hij echter reeds iets! Het was een lichtschemering, recht voor hem, en nog krachtiger zwom hij voort.

En toen voelde hij zich bij een hand grijpen en met een ruk op het droge trekken, een rotsige bodem, nu en dan nog altijd door het instromende water bevochtigd.

Proestend en snuivend krabbelde hij op, streek zich het haar uit de ogen, en toen was het eerste, wat hij deed, het kleine valiesje openen.

Het had gelukkig vrij wat water tegehouden, maar Zizi snakte tóch een paar malen naar adem; toen was hij weer de oude!

— Dat zijn van die dingen, die men liefst niet al te vaak herhaalt! zei Brand, zijn natte broek zo goed mogelijk uitwringend, en zijn buis uittrekend.

Wij hebben het er heelhuids afgebracht, maar dat is meer geluk dan wijsheid, geloof ik!

— Wij kunnen het ook voor een lotsbeschikking houden, of voor de hulpvaardige hand van een hogere Macht! zei Raffles ernstig.

— Zoals je wilt! Ik zie, dat je lantaarn brandt! Die heeft dus het bad goed weerstaan, naar ik bemerk.

— Niet zo heel merkwaardig, Charles! Ik had die lamp, met mijn horloge in een lap gewikkeld, en met nog een paar andere zaken, bijvoorbeeld mijn revolver en een doosje patronen, heel eenvoudig in een varkensblaas gedaan, en stevig dichtgebonden. Geen druppel water kon erbij. Ik kan je het middel recommanderen.

— Ik zal het onthouden en er bij een volgende gelegenheid mijn hoofd in stoppen zei Brand, die weer op adem was gekomen. Dit is dus de beroemde Gang 5. De breedte en de hoogte vallen me erg mee. Hoelang hebben we nu nog tijd vóór de bandieten droogvoets kunnen binnengaan?

Raffles raadpleegde het zo eenvoudig drooggehouden horloge en antwoordde:

— Als zij op tijd komen, nog ruim anderhalf uur. Ik denk echter niet, dat zij binnen zullen gaan, Charles. Naar mijn mening zullen ze veeleer wachten bij de ingang, totdat de kerels hier binnen met Loretta tevoorschijn komen! Veel tijd hebben wij echter toch niet te verliezen. Laten we dus op weg gaan.

— En Zizi? Moet hij weer in zijn gevangenisje?

— Neen. Van nu af moet hij ons de weg kunnen wijzen, maar ik zal hem aan een koordje vastbinden. Dan kan hij niet te ver van ons afdwalen.

Raffles had de tuniek zo goed mogelijk weer uitgewrongen, haalde de uniformpet uit een binnenzak, en zette die weer op.

Hij maakte het halsbandje van Zizi aan een dun touw vast, en lette goed op de bewegingen van het diertje. Toen gingen de twee mannen op weg. Raffles had zijn revolver ter hand genomen en Brand hield de lantaarn vast.

De rotsgang steeg geleidelijk en de aardkorst boven hun hoofden kon niet dikker zijn dan een meter ongeveer, maar het was dan ook van het hardste graniet. Het was de natuur geweest, die deze gang misschien duizenden eeuwen geleden gemaakt had. En dezelfde geweldige natuurkracht had de trap gevormd, die plotseling, hoewel met zeer ongelijke treden, wat dieper in de ingewanden van de aarde voerde, en welke de twee mannen moesten afdalen.

Daar beneden echter zette de gang zich voort, verbreedde zich, werd weer smaller, en plotseling was het niet meer graniet, dat zij aan weerszijden boven hunne hoofden hadden, maar heel prozaische baksteen.

Het werd een gang met een gelijke bodem, bestreken met cement en met keurig gemetselde wanden, terwijl de zoldering licht gewelfd was en zo hoog, dat zelfs Henderson er recht op in had kunnen lopen.

De gang liep aanvankelijk kaarsrecht. Vrij spoedig vonden zij een dwarsgang en de daar gevormde hoek was gemerkt

met een teken in witte verf een driehoek, met een punt in het midden.

Aan de andere kant echter was diezelfde dwarsgang gemerkt met een cirkel.

Een kort oogenblik stonden zij besluiteloos, maar toen viel de blik van Raffles op Zizi, die met schitterende oogjes aan de lijn trok en blijkbaar uit alle macht zijn kunstmatig onderdrukte lust om te blaffen weerhield.

— Wij moeten verder, fluisterde hij kortaf. De hond kan zich onmogelijk vergissen. Het is duidelijk, dat het dier reeds iets ruikt!

Brand voelde zijn hart kloppen. Het was alsof hij gevoelde, dat het niet lang meer kon duren of het drama zou zijn hoogtepunt bereiken. Zelfs de stilte rondom was angstwekkend.

Niets liet zich horen, niet het geringste geluid en zelfs het klotsen van de golven was op deze afstand door de dikke laag graniet heen onhoorbaar.

Langzaam en op alles bedacht, gingen de twee mannen nog wat verder, totdat Raffles plotseling stilstond. Het kwam hem voor, dat er heel in de verte ergens een zware deur was dichtgeworpen, en hier onder de grond was de dreuning tot op honderden meters afstand voelbaar.

— Wij schijnen niet alleen te zijn, fluisterde Brand veelbetekenend. Zou het misschien niet beter zijn, als we teruggingen, en wachtten bij de uitgang?

— Neen, dat acht ik te gevaarlijk. De gang heeft nergens plekken, waar men zich kan verbergen, wij zouden te vroeg gezien worden en niemand weet, hoe groot de troep bandieten zal zijn, die de ontvoerde vrouw gaat afleveren. Wij moeten dus verder gaan, Charles.

Ongeveer dertig meters van de plek, waar zij de deur hadden horen dichtvallen, maakte de gang een flauwe bocht en liep toen uit in een soort cirkelvormige hall, een vijfsprong, waarop evenzo veel gangen uitkwamen, ieder voorzien van een ander merkteken.

Straalsgewijze liepen die gangen op dat ondergrondse pleintje uit, dat ruim tien meter in doorsnede was.

Voorts telden de beide stoutmoedige indringers nog een viertal deuren.

De wanden van baksteen hadden plaatsgemaakt voor beton en het geheel geleek verbluffend en angstwekkend veel op de lichthall van een moderne gevangenis.

Alleen een kundig architect had die goedgebouwde koepel kunnen maken, waardoor de zoldering geen enkele pilaar behoefde om haar te steunen.

Dit alles zagen de twee mannen bij het licht van de zaklamp, welke Brand in alle richtingen draaide.

— Waar nu heen? fluisterde hij, Raffles aanzierende.

— Zizi zal het ons zeggen! fluisterde Raffles terug, maakte het hondje los, dat zich geen ogenblik bedacht, maar zenuwachtig snuffelend begon rond te lopen en toen plotseling toeliep op een der deuren, waarop het heftig begon te krabbelen.

Raffles en Brand liepen op die deur toe.

Zij was van zeer stevig eikenhout, volmaakt nieuw, zou men zeggen en met ijzeren versterkingsstukken beslagen.

Er zat een brandkastslot op, even stevig als moeilijk te openen.

— Dat zal tijd kosten, mompelde Raffles, zodra hij het slot herkende. Hij tikte even met de knokkel op het hout van de deur, en vroeg, zo luid hij maar durfde:

— Miss Young, bent u hier binnen?

Er kwam geen antwoord. Alles bleef stil.

— Zij kan je zo onmogelijk horen door die dikke deur heen, meende Brand, fluisterend.

— Stil, wat was dat? Kom meel beval Raffles haastig, het wildweerstrevende hondje opnemend. Ik vrees, dat ze ons gehoord hebben.

Zo snel zij konden, traden zij een van de dwarsgangen binnen, op goed geluk, en Brand knipte, op een aanwijzing van Raffles, zijn lamp uit. Het werd stikdonker. Zij konden daar nauwelijks

enige tellen gestaan hebben of er klonken zeer zware voetstappen in de eigenaardige hall.

Bijna op hetzelfde ogenblik wist Zizi zich met een wanhopige kronkeling vrij te maken en een ogenblikje daarna klonk het geluid van een val, vergezeld door een met moeite onderdrukte vloek.

Nog vóór zij goed begrepen wat er eigenlijk gebeurde, ging er ergens een deur open, toornige, woeste kreten klonken. Het werd hel licht, het gerucht van een korte worsteling klonk, en toen ze eensklaps een bedaarde, nuchtere stem:

— Doe die kanonnetjes nu maar weg! Jullie zijn aan de winnende hand en dat erken ik graag.

Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van Brand en fluisterde:

— Dat is de stem van Bert Hammond! Wat drommel, hoe is hij hier binnengekomen?

— Misschien wel langs dezelfde weg als wij!

— Dat lijkt me volmaakt onmogelijk! Wij zouden dat hebben moeten merken. Neen, hij is zeker door het huis van Moore heen hier in de kelders terecht gekomen.

— Dan zocht hij hier dus ook naar Loretta?

— Of naar het parelsnoer van Gravin Harbou! Maar hoe dan ook, hij heeft zich er lelijk in gewerkt.

Voorzichtigheidshalve gingen de twee mannen nog wat verder de gang in, op alles voorbereid, maar ook daar konden zij duidelijk de ruwe stem horen, die vroeg:

— Wat moet jij hier, stille? Hoe ben jij hier binnengekomen?

— Op mijn voeten! antwoordde Hammond onbeschaamd. Ik heb een speciale machtiging om overal huiszoeking te doen!

— Als ik jou was, Hammond, dan zong ik een toontje lager, klonk een ruwe en barse stem. Nu nog eens, wat doe je hier?

— Ik zoek iets!

— Zijn jullie van plan, jongens, je nog langer door die bloedhond in de lurven te laten leggen? riep een stem, die Brand en Raffles nog niet gehoord hadden. Hij is hier binnengedrongen, zonder dat iemand hem riep en hij zal er niet weer uitgaan, als ik nog iets te zeggen heb!

Hammond moest een of andere beweging hebben gemaakt, die niet veel goeds betekende, want eensklaps klonk een stem, krakend, als een donderslag weerkaatsend tussen de betonnen muren. Een revolvershot!

Raffles en Brand kregen de prikkelden, zoetige lucht van het kruid in de neus.

Ofschoon zij niets konden zien, begrepen zij maar al te goed wat er gebeurd was.

Er had een rauwe kreet weerklonken, dadelijk daarop gevolgd door het geluid van een val.

— Dat had zo'n haast niet gehad, Dave, zei een norske, wat hese stem. Jij bent altijd veel te vlug met je propenschieteer. Hammond was altijd een nette kerel!

— Was dat Hammond? klonk een andere stem verbaasd. Zijn naam ken ik, maar ik had hem nog nooit gezien. Wat een klein, min mannetje.

— Niemand van ons kende hem bijna! zei weer de stem, die moest zijn van de man, die het schot had gelost. En wat zijn kleinheid betreft, ik verzeker jullie, dat er genoeg kwaadaardigheid in dat kleine mannetje school om jullie allemaal op de electriche stoel te helpen. Hij moet iets gemerkt hebben, en het was beter, dat ik hem maar dadelijk het licht uitblies.

— Wie zegt je, dat hij iets gemerkt heeft van Young? Jij, stomme ezel! Kan hij niet hier gekomen zijn om dat halsnoer van Harbou op te sporen? Vervloekt, jij zult nog eens tegen de lamp lopen, met je eeuwig schieten! Wat moeten we nu met hem aan?

— Wat we met de anderen gedaan hebben, die het ons lastig gemaakt hebben. Naar de kuil met hem! Naar de

put! Ik zal hetzelfde wel opknappen; hij weegt niets!

Er schuifelden schreden, die naderbij kwamen. En die schreden kwamen juist naar de gang, waarin Brand en Raffles zich bevonden.

Zij gingen nog een eind terug en tot hun groot geluk vonden zij een smalle dwarsgang, waar zij haastig ingingen.

De voetstappen kwamen nog steeds nader, en toen voelden zij, meer dan zij zagen, en zelfs dan zij hoorden, hoe er een grote kerel voorbijging, die iets in zijn armen droeg.

En niet zodra was de moordenaar met zijn slachtoffer goed en wel voorbij, of Brand bracht zijn mond aan het oor van Raffles en fluisterde hem toe:

— Moeten wij dat toelaten? De ongelukkige is misschien niet dood!

— Dat zou mij verbazen, Charles. Die bandieten schieten meestal dadelijk raak. Maar je hebt misschien gelijk, zelfs al was hij een lijk, dan mogen wij niet toelaten, dat het wordt weggemoffeld! Hem achterna!

Zij traden weer buiten het smalle dwarsgangetje en volgden de hoofdgang op goed geluk, en in een volslagen duisternis.

Maar plotseling, nadat zij voorzichtig een stap of veertig of vijftig hadden afgelegd, hun weg tastend langs de muur, scheen een vrij krachtig licht hun in het gelaat en een heel zachte stem zei:

— Zo agent, dat tref ik! Het kan me niet schelen hoe je hier komt, en je schijnt ook van water te druipen, maar dat is minder!

— Hammond!! fluisterde Raffles in de grootste verbazing. Wat is er met de ander gebeurd?

— Die zit in de put, letterlijk! Ik gaf hem een jaap tegen zijn kin, en toen hij er naar wilde tasten, tastte hij mis en viel in een soort van koker, aardig diep, denk ik!

— Dus dan bent u helemaal niet gewond?

— Aan m'n arm! Het heeft niets om het lijf. Maar wat is hij er lekker ingetippeld, die schutterskoning! Ik kan

er nog om lachen! Wat doe jij eigenlijk hier?

— Maar chef, begrijpt u dat niet?

— Geen flauw idee, en ik zou het graag weten! Ben jij soms ook uit op het collier van Harbou?

— Natuurlijk! gaf Raffles ten antwoord.

— En die daar, wat is dat er voor een?

— Een kameraad, maar hij heeft onder het zwemmen zijn uniform moeten uittrekken.

— Draag jij een trui onder je uniform, man? Dat is verboden, daar zal ik rapport van opmaken, zei Hammond grimmig. Nou, gaan jullie nou maar

mee, wij gaan terug! Wij zijn nu met ons drieën.

— Maar zij zijn wel met hun zessen, Chef! wierp Raffles tegen, volstrekt niet ingenomen met de loop, die de zaak nam.

— Al waren zij met hun zestigen! Ik schiet de hele troep overhoop, als het moet. Volg mij!

En hij ging vooruit, de twee mannen volgden heel behoedzaam en Raffles fluisterde Brand in het oor:

— Ik ben bang, dat het anders afloopt, dan ik hoopte en verwacht had. Of er moet een wonder gebeuren! Dat vinnige politiemannetje kon wel eens roet in het eten gooien!

HOOFDSTUK VII

DE FILMSTER EN HET PARELSNOER

Hammond scheen grote haast te hebben, en Raffles kon niet anders, hij moest de moed bewonderen van dit magere, bleke ventje, dat daar zo dapper voorwaarts schreed, alsof hij aan het hoofd van een heel leger de bandieten te lijf ging.

Het duurde niet lang meer of zij hadden met hun drieën de uitgang van de galerij bereikt.

De cirkelvormige hall echter, was geheel in duisternis gedompeld. Er viel niets te zien, en Hammond moest opnieuw zijn lamp aanknippen.

Het eerste, waarop het licht viel, was een deur die op een kier stond. Er ging een schok door Raffles en Brand; het was de deur van de cel, waarin Loretta had gevangen gezeten.

En door die halfgeopende deur kwam juist een wezentje aantrippelen, op drie pootjes maar, en zachtjes jankend.

Het was de kleine Zizi, bibberend van angst en van pijn.

— Die schooiers! riep Brand woedend uit, die zich niet langer kon inhouden. Ze hebben de hond zeker gevonden en herkend en daarom zijn ze nu al met haar op de loop!

— Wat is dat voor wartaal? riep Hammond uit. Over wie hebben jullie het?

Op dat ogenblik stond het hondje, als het ware smekend, met zijn voorpootjes tegen het been van Raffles op; Hammond liet er het licht van zijn lamp op vallen en schreeuwde het bijna uit:

— Maar voor den duivel, dat is dat kleine mormel van Young! Zou ze hier soms in de buurt zijn?

— Ze zat in die cel daar, chef! antwoordde Raffles, op de geopende deur wijzend.

Hammond was niet gauw verbluft, maar ditmaal staarde hij toch de gewaande agent een kort ogenblik stomverwonderd aan, en zei toen, zich uitrekend om hem op de brede schouder te kunnen kloppen:

— Dat is knap! Dat is meer dan knap! Aanstands moet ik jouw naam en nummer weten, want daar is niet veel meer van te lezen! Hadden wij maar meer van dat soort agenten!

— Het is misschien maar beter, dat er niet veel van zijn, chef, zei Raffles meesmuilend.

Hij wilde nog verder gaan, toen het tafereel al weer veranderde.

Een der andere deuren ging behoedzaam open, een vuurstraal schoot er uit tevoorschijn, en op hetzelfde ogenblik werd de lamp in de hand van Hammond verbrijzeld.

Sneller dan de gedachte vuurde Raffles, meer op goed geluk, terug; de deur vloog verder open, met luid gekraak, omdat er een zwaar lichaam tegenaan was gevallen.

Brand maakte nu dadelijk licht en zij zagen een man liggen, dwars over de drempel van een zeer zwak verlicht vertrek, zo kaal als een kelder, en met de rokende browning nog in de vuist.

Zonder zich te bedenken sprong Hammond er als een eekhoortje overheen, ging de kamer binnen, en maakte meer licht, door een schakelaar om te draaien.

Hij slaakte een kreet van blijdschap en er kwam wat kleur op zijn bleke wangen, toen hij op een tafel toesprong, waarop een zeer eenvoudig houten kistje stond, waarvan het deksel was omgeslagen.

Het bevatte enige sieraden, en bovenop lag het halssnoer van Gravin von Harbou.

Hammond was er met een wip bij, bekeek even de sieraden, klapte het kistje dicht, en zei voldaan:

— Ik wist immers wel, dat ik deze kant uit moest zoeken.

— Chef, er is iets te doen van nog veel meer belang! zei Raffles ernstig, en vatte hem bij de arm.

— Je hebt waarempel gelijk! Weet je zeker, dat dat kleine mormel je op het goede spoor heeft gebracht?

— Ik twijfel er geen seconde aan, chef! Ze zijn nu op de landtong en over tien minuten zullen zij zee kiezen!

— Dat nooit! Hier, steek dit kistje in je zak, en bewaar het goed!

— Ik zal niet mankeren, chef! zei Raffles, met een zwakke glimlach om zijn scherpgetekende mond. Het is op het ogenblik in goede handen, dat ver zeker ik u.

— Maar, hoe komen we hier vlug genoeg uit? Ik heb er bijna een half uur over gedaan, van het huis tot hier!

— Wij weten een veel kortere weg, chef!

— Maar dan moeten wij weer terugzwemmen, merkte Brand op, rillend bij dit denkbeeld.

— Onzin! De tunnel is nu natuurlijk al drooggevallen, het is bijna tijd! gaf Raffles ten antwoord.

— Vooruit dan maar, en wijs jij mij de weg! hernam Hammond. Maar wacht nog een ogenblikje; als ze al weg zijn, hoe gaan we hen dan achterna?

— Met een boot, chef!

— Dat is gemakkelijk gezegd, maar ik heb er geen!

— Ik heb er voor een gezorgd!

— Man, je bent niet met goud te betalen! Zeg me je naam, dan noteer ik hem.

— Laat dat nog even een geheimpje blijven, chef, totdat alles goed is afgelopen! zei Raffles onderdanig. Ik houd zo van een klap op de vuurpijl! Leest u Edgar Wallace wel eens?

— Lezen? Man, ik speel hem zelfs! antwoordde Hammond. En nu vooruit. Ik voel me als een jachthond, die een haas op het spoor is!

Brand grinnikte in zichzelf.

De sluwe detective moest het eens weten, dat de haas daar vlak voor zijn voeten liep, en toch zo ver buiten schot,

alsof er een halve provincie tussen hem en de jager lag.

Zonder zich ook maar even te vergissen, volgde Raffles weer dezelfde gang, tot waar de baksteen overging in graniet, en tot zijn geruststelling zag Brand, dat de bodem nog hoogstens door een halve voet water was bedekt.

De drie mannen beklommen de natuurlijke trap en bijna dadelijk daarna zagen ze door de stenen koker heen, de lichte nachthemel.

Raffles, die vooraan ging, stak heel voorzichtig zijn hoofd naar buiten, trok het bijna dadelijk terug en zei op onderdrukte toon:

— Ze hebben zich al ingescheept! Kom gauw tevoorschijn; we hebben niet veel tijd te verliezen.

— We mogen ze immers in het geheel niet uit het oog verliezen, schreeuwde Hammond, voor zijn doen zeer opgewonden. We weten immers niet, waar ze heen willen!

— Ik weet het, ze willen naar Passadena! antwoordde Raffles, kortaf. Charles, neem de lantaarn en geef het sein. Ik geloof zo waar, dat ik daar de omtrekken van onze boot zie.

Brand had de lantaarn ter hand genomen, en door het licht beurtelings lang of kort met zijn linkerhand af te dekken, kon hij duidelijke seinen geven.

Zij werden bijna onmiddellijk beantwoord en even later gleed een laag op het water liggende, blijkbaar zeer snelle boot van mahoniehout over het vijfvergladde water, vlak langs de landtong.

De drie mannen moesten door het water waden om er in te komen, maar dat deerde hen volstrekt niet.

Op het ogenblik, dat Hammond aan boord zou stappen, zei Raffles, zich tot hem wendend:

— U hebt toch uw revolver nog wel, Chef?

— Wis en zeker! Waarom vraag je dat zo?

— Omdat het anders eigenlijk niet nodig was, dat u meeinging! Maar een goede schutter kunnen wij zeer wel

gebruiken. James, loopt deze boot vlug?

— Veertig knopen per uur, Mylord! En als het moet vijftig! antwoordde de reus trots. Het is een raceboot.

— Schitterend, riep Raffles verheugd uit. Waar heb je ze gehoord?

— Ze is niet gehoord, maar geleend, Mylord! De eigenaar wilde niet, maar ik kon hem gelukkig tot andere gedachten brengen. Met een week in de windsels is hij eraf.

Hammond streek zich eens over het voorhoofd, terwijl de raceboot al in volle vaart en een schuimende streep kielwater achter zich latend, over het water stooft, en vroeg toen een beetje schorrig:

— Heb ik watjes in mijn oren of ben ik suf? Waarom noemt die man jouw Mylord, agent? Waarom heeft hij die boot gestolen?

— Omdat ik ze nodig had, Hammond, antwoordde Raffles kortaf. Vraag de rest als we de vrouw gered hebben.

Hammond neep zijn lippen op elkaar en zweeg.

De achtervolging was begonnen.

En na tien minuten bleek het, dat de boot van de bandieten niet tegen deze raceboot opkon.

Na nog eens tien minuten werden de eerste schoten gewisseld en twee van de zes bandieten daar aan boord, werden buiten gevecht gesteld.

Hammond, die op de voorplecht stond, wilde ook meedoen en met een vloek schreeuwde hij:

— Alle duivels, al mijn kamers zijn leeg!

— Gooi het wapen dan maar weg en bewonder de sterren, Hammond, zei Raffles vriendelijk. Dat heeft mijn kameraad gedaan. Die is sterk in het gooien.

Hammond begreep nog volstrekt niet wat de zaak eigenlijk was. Maar één ding wist hij heel zeker, die man daar op de voorplecht, was evenmin agent van politie, als hij zelf de koning van Honolulu was. En daar hij vóór alles een wijsgerig man was, ging hij bij de roerganger zitten, bewonderde diens atletische gestalte en besloot, zich

voorlopig niet meer met de zaak te bemoeien.

Die nam trouwens al heel spoedig en onverwachts een einde.

Want toen de beide boten nauwelijks vijftig meters van elkander verwijderd waren, sprong er een lichte gestalte over het lage boord van het bandieten-schip, dook onmiddellijk onder water en werd pas weer zichtbaar, toen ze nauwelijks zes el van de raceboot verwijderd was.

Het was Loretta Young.

Een paar krachtige slagen en Raffles kon een krachtige hand toesteken en haar aan boord helpen.

— Merci! was alles wat de jonge vrouw zei. Maar zij keek hem aan met een blik, waarvoor menig filmbewonderaar een fortuin zou hebben betaald.

Terwijl de bandieten, zo snel zij maar konden, aanhielden op de kust, teneinde een goed heenkomen te zoeken, liet Raffles het roer wenden en voer terug.

Maar toen hij op een afstand van

honderd meter voorbij de landtong voer gaf hij Henderson een wenk, die onmiddellijk stopte, en zei op zijn vriendelijkste toon tot Hammond, die nors en zwijgend op zijn plaatsje zat:

— Ik heb u mijn naam beloofd, Hammond, nadat alles afgelopen zou zijn. Hij luidt John Raffles.

— Dacht ik al half! gromde Hammond. En het kistje met de juwelen?

— Dat houd ik als souvenir! Kunt u zwemmen?

— Dacht je dat je een botboer voor had? vroeg Hammond giftig.

— Het is van hier tot de punt van de landtong geen honderd meter, en u wordt lastig! Als u dus...

Hammond liet hem niet uitspreken, maar zei, met een buiging:

— Alle hulde!

En het volgende ogenblik wipte hij overboord en begon op zijn dode gemak naar de kust te zwemmen, als iemand die zijn ochtendbad neemt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Bende van « de Ratten »

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgten Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrager bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim.
97. — De Ontvoerde Diplomaat.
98. — Rumour om de Derby.
99. — Gevaren van de Wereldstad.
100. — Moderne Piraten.
101. — Het Filmkasteel.
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt.
103. — Een Onderaards Drama.
104. — De Verzonken Metropolis.
105. — De Vreemde Chauffeur.
106. — De Moord in het Cabaret.
107. — De Negende Steen.
108. — Onraad in Hollywood.
109. — Ossenkop; gang 5.

IN VOORBEREIDING:

110. — De bende van «de Ratten»